

اداره مطبعی :
مطبعه بخشیه بازاری صاعقیلر خاندہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستورولوس د. خریسیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἡ πρόσφατος ἐναέριος ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Λονδίνου.
Προσβληθεῖσαι θέσεις: 1. Ὁ ἐπιπέδιος σιδηρόδρομος.—2. Chatter Hays.—3. Τὸ τηλεγραφεῖον.—4. Στρατῶν πυροβολικῶν.—5. Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας.—6. Σταθμὸς Λίβερπουλ.—7. Πλατεῖα Flusbury.—8. Ναὸς Ἁγίου Παύλου.—Th. Τάμεσις.

[Ὁ στρατηγὸς Χίνδεμβουργ ἐν τῷ Ἀυστροουγγρικῷ στρατιῆϊ.]

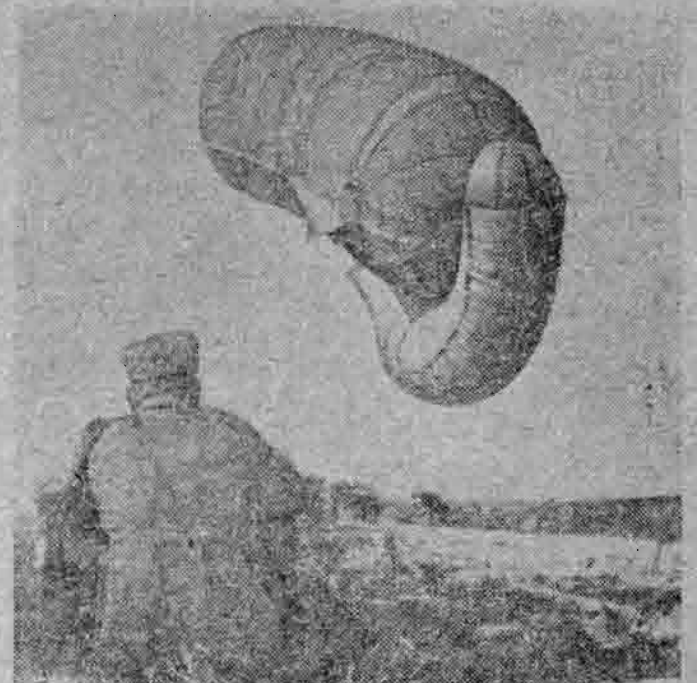
Ὁ στρατηγὸς Λούδεντορφ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀυστροουγγρικοῦ ἐπιτελείου.

Κινηματογράφος εἰς τὰ χαρακώματα τοῦ Δυτικοῦ μετώπου.

Ὁ βαρὼν Brookdorff Randau, πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας ἐν Κοπεγχάγη, πιθανὸς διάδοχος τοῦ δόκτωρος Τζήμερμαν.

Προσδεδμενον ἀερόστατον πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν θέσεων τοῦ ἐχθροῦ.

’Ασ’Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ
Διά την Τουρκίαν (μετά των ταχ. τελών) Γρ. 40
> τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 15
Δι ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Ουφ! πόσο κουρασθήκα σήμερα!
ἀναφωνεῖ μὲ ἀνακούφισιν ἢ οἰκωδέσποινα, ἀφ’ οὗ βεβαιωθῆ, ὅτι καὶ ὁ τελευταῖός της ἐπισκέπτης ἀπεμνημόνευθη πλέον ἀπὸ τὸ σαλόνι της καὶ δὲν τὴν ἀκούει.
’Αλλά, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, τὴν ἴδιαν ἀναφώνησιν κάμνει καὶ αὐτός, ἐκθὺς ὡς εὐρεθῆ ἔξω μὲ κάποιον φίλον του.
Εἶναι κουρασμένη ἢ οἰκωδέσποινα, ἢ ὁποῖα ἐδάχθη σειρὰν γνωσῶν καὶ φίλων εἰς τὸ σαλόνι της, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πάλιν εἶναι κουρασμένοι, ποῦ ἔπερασσαν μερικὰ λεπτά μέσα εἰς τὴν κοινωνικὴν δικεῖνην συγκέντρωσιν. Εἶναι κουρασμένοι καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δέ, καὶ ζητοῦν κάποιον ἀνάπαυσιν... διὰ νὰ ἐκπαύσῃ τὴν ἐπαύριον.

’Ετυχαν, ἐν τούτοις, νὰ ἐξετάσῃ τὴν αἰτίαν τῆς τιαυτῆς κόπωσης; ’Αν ἐρωτήσῃ τὴν μὲν ἢ τὸν δέ, θὰ σὰς εἴπῃ, ἴσως, σωρὸν λέξεων, διὰ τοὺς ὁποῖους ἐκουράσθη.

Τὴν κυρίαν παῖει ὁ κορσές, ἢ φροντὶς νὰ εὐχαριστήσῃ ὄλους, νὰ περιποιηθῆ, νὰ ὑποχρεώσῃ. Εἰς τοῦ ἄλλου τὴν κόπωσιν, παρουσιάζεται ὡς ἀφορμὴ ὁ στενὸς γιανκός, ἢ συζήτησις, ὁ στενόχωρος ἀέρας ἢ ὁ κακὸς φωτισμός.

Τίποτε ἀπ’ ὧν αὐτὰ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι στενωχωνμένοι, ἀλλ’ ἐν τούτοις, δὲν γνωρίζουν τὴν βαθταίαν, τὴν ἰσχυρὰν αἰτίαν τῆς στενωχωρίας των καὶ τῆς κόπωσης των.

Καὶ ἡ κόπωσις αὐτὴ ἔχει κυριεύσει ὀλόκληρον τὸ ἐγὼ των, τὸν ὀργανισμόν, τὴν ψυχὴν των.

’Αν εὐρέθῃτε ποτε εἰς τὰ παρασηνία, καθ’ ἣν στιγμὴν πίπτει ἡ ἀβλαία, θὰ ἴδωτε μὲ ποίαν ἐξάντλησιν καταπίπτουν εἰς τοὺς καναπέδες τῶν καμαρινιδῶν των οἱ ἠθοποιοί, ποῦ ἔλοβον μέρος κατὰ τὴν παράστασιν ἐκείνην. Εἶναι ναρκωμένοι, ἀξηγτημένοι. Τὴν πρῶτην των διάγερσιν διαδέχεται μία φοβερὰ κατάπτωσις καὶ τὴν προηγουμένην των ζωρότητα, μία βαθταία χαλῶσις.

’Η κατὰστασις αὐτὴ τῶν ἠθοποιῶν, μετὰ τὴν παράστασιν, προκαλεῖ τὴν ἀνάμνησιν τῆς καταστάσεως τῆς οἰκωδεσποίας καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν, κατόπιν εὐσεβήσῃ κοινωνικῆς συγκεντρώσεως.

Τὸ φαινόμενον εἶναι τὸ αὐτό, διότι καὶ ἡ αἰτία, ἣτις τὸ προκαλεῖ, εἶναι ἡ ἴδια.

Παίζομεν εἰς τὴν κοινωνίαν ἔργον ἠθοποιῶν, φοβερώτερον μάλιστα καὶ κουραστικώτερον ἐκείνων, διότι, ἀν οἱ ἠθοποιοὶ φρεσμένως ὥρας διαθέτουν

διὰ τὸ ἐπάγγελμά των, ἡμεῖς ἀφιερῶσαμεν ὄλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας μας, καὶ τῆς νυκτὸς ἀκόμη, εἰς τὴν δουλείαν του.

Εἴμεθα ἠθοποιοί, μεταβαλόντες τὴν κοινωνικὴν κανίστην εἰς σπηλὴν καὶ ἀνλαμβάνοντες τοὺς ἄλλους ὄλους ὡς θεατὸς, καίτοι καὶ ἑμεῖνοι τὸν ἴδιον ὄλον μὲ ἡμᾶς παίζουμ ὑποκρίνομεθα.

’Αλλά, διατὸ ὄλ’ αὐτὰ; Εἶναι, τάχα, ἀπαραίτητα; εἶναι ἀνάγκη ὄλοι μας νὰ υποβαλλώμεθα εἰς τὴν βάσανον ταύτην;

Αὐταὶ εἶναι ἐρωτήσεις, αἰτινες, ὅσον πρόχειροί ἐρχονται εἰς τὸ στόμα παντός, τόσοσιν καὶ δυσχερεῖς εἶναι εἰς ἀπάντησιν.

Φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ κακὸν αὐτό, τὴν βαθταίαν αἰτίαν πρέπει ν’ ἀναζητήσῃ τις εἰς τὴν εὐγένειαν τὴν σημερινὴν καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἀντίληψίν μας.

’Αν ἐρωτηθῆ εἰς οἰκωδέσποινα κοινωνιολόγος περὶ τοῦ τί εἶναι ἡ εὐγένεια, προθύμως καὶ προχερῶς θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅτι εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποῖας ἔχει ἄνθρωπος τις ἢ ὀφείλει, τέλος, νὰ ἔχῃ.

’Αλλ’ ἀν εἶναι εὐγένεια τοῦτο, τότε ἡ ἐξάσκησις αὐτῆς δὲν δύναται τόσοσιν κοπιώδης νὰ εἶναι, ὅπως δὲν εἶναι κουραστικόν τὸ νὰ διδῇ τις ἀπὸ βαλάντιον πλήρες πάντοτε. ’Αλλὰ τὸ ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν βαλάντιον τῶν ἀτόμων εἶναι, τάχα, πλήρες ἐν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν;

Ὀχι πάντοτε, σπανιώτερον μάλιστα. Πολλὰκις δὲν εὐρίσκονται μέσα εἰς αὐτὸ αἱ ἀρεταί, τὰς ὁποῖας θεωροῦμεν ἀπαραίτητους εἰς τὴν ζωὴν. Δὲν τὰς ἔχομεν εἴτε ἐκ κακογενείας, εἴτε ἐξ ἐλλείψεως ἠθικῶν βάσεων, εἴτε ἐκ σφάλματος ριζικοῦ τῆς ἀγωγῆς.

Τότε ἐρχεται ἡ μόρφωσις, ἢ ὁποῖα ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον της. Γνωρίζετε ποῖον εἶναι τοῦτο;

’Οχι νὰ δημιουργήσῃ ἀρετάς, ὄχι νὰ τὰς ἐμφυσήσῃ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ νὰ διδάξῃ τὸν τρόπον τῆς προσκοιήσεως, νὰ μᾶς κέρη ἱκανοὺς νὰ ἐπιδικνωσῃμεν, ὅτι ἔχομεν ἐκεῖ, τοῦ ὁποῖου στεροῦμεθα, καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν μίμησιν καὶ οὐχὶ τὴν ἀπόμιμησιν τῶν ἀρετῶν αὐτῶν.

’Η σημερινὴ εὐγένεια νομίζει, φαίνεται, τὰ ἄτομα ἀνίκανα νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἀληθινὴν εὐγένειαν, καὶ τὰ διδάσκει μόνον τὴν μίμησιν, τὴν προσκοιήσιν καὶ τὴν ἠθοποιίαν.

Τιουτοτρόπως, λοιπόν, παρουσιάζομεν τὸ φοβερόν θέαμα ἀνθρώπων διπλῶν. ’Αφ’ ἐνὸς ἔχομεν τὸν ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ἐνδύμυχον, τὸν ἠθικόν, τὸν πτηνός, μὲ τὰς ὁρμάς του καὶ τοὺς πόθους του, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι εἰλικρινές πρὸς ἑαυτὸ καὶ συνεπές πρὸς τὴν συνείδησίν του, ἀφ’ ἑτέρου δὲ τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον, τὸν πρυσωπιδοφόρον, τὸν ἐπυκρωμένον, τὸν σκορπίζοντα μειδιῶντα, ὅπου ἐπηρεαζὲ νὰ μοιρῶξῃ δαγκωματιές, τὸν διανέμοντα ἐπαίνους, ὅπου θὰ ἐμοίραζε κατηγορίας, τὸν καίοντα λιβατωτὸν ἐκεῖ, ὅπου θὰ ἐπέχυνε λιβάλλους.

’Ο ἄνθρωπος, λοιπόν, προσποιεῖται, κρατεῖ μὲ χροὶ τοῦ λάρυγγός του τὴν ἀληθινὴν φράσιν του, ὅπως τὴν συνέλαβεν ἢ ψυχὴ του, καὶ ἐκεῖ τὴν ρεταυράζει τόσοσιν, ὥστε νὰ καθίσταται ἀγνωρίστος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Κρατεῖ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς συνείδησός του καὶ περιβάλλεται χαλκίνην προσωπίδα, ἀδιαπέραστον ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ ὄμματα. Καὶ οὕτως ὑποκρινόμενος ζῆ καὶ περιφέρεται.

’Αλλ’ ὄλη αὐτὴ ἡ προσποίησις ἢ διηγησὴ, τὸν ἐκνευρίζει καὶ, χωρὶς νὰ τοῦ παρέχῃ κάμψιν ὀφέλειαν, διότι εἶναι γενικὴ, ἐκτελεῖται ἀπὸ ὄλους, καὶ συνεπῶς πολὺ ὀλίγον καθίσταται πισταυτὴ τὸν βαρύνει καὶ τοῦ δηλητηριάζει τὸν βίον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βαθταία ἀφορμὴ τῆς κωπώσεως, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται πᾶς τις σχεδόν, κατόπιν οἰκωδέσποινα κοινωνικῆς συγκεντρώσεως.

Εἶναι ὁ κόπος τῆς προσκοιήσεως καὶ τῆς μιμήσεως. Καὶ δὲν ὑπάρχει κόπος φοβερώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον γαίτη ἢ προσκόμῃσι πρὸς ἐκδήλωσιν πραγμάτων ἀνυπάρκτων ἢ πρὸς μεταστροφήν τῆς οὐσίας ἐκείνων, ποῦ ὑπάρχουσι.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Μὲ ἰδιόζουσαν χαρὰν καὶ λαμπρότητα ἐφώρτασαν οἱ λαοὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τὴν ἐνάτην ἐπέτειον τοῦ Ὀθωμανικοῦ Συντάγματος. ’Η ἐορτὴ αὕτη, ἢ ὁποῖα συγκινεῖ μυχιαίτα τὰς καρδίας πάντων, διεγείρει τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὀθωμανικὸν στρατὸν, ὅστις, ἐν στιγμῇ ἀγνοῦ πατριωτισμοῦ, ἐποθέσῃ τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπελύτρωνε τὴν προσφιλεῖ πατρίδα τῆς ἐσωτερικῆς καταδυναστεύσεως καὶ κακοδιοικήσεως. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν, ἀποδώσας εἰς τὴν χώραν πολιτεύμα προσοδευτικὸν καὶ ἐλεύθερον. Ὁ αὐτὸς στρατὸς σήμερον, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτῆς πατρίδος ἀγωνίζεται ἡσυχαστικῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, ἀμφισβητῶν σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἔδαφος τῆς γενετῆρας. Τότε μὲν κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, σήμερον δὲ κατὰ τῶν ἔξωθεν ἐφορμησῶν, εἰργάσθη, ἐπέτέλεσεν τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐσσωφράγισεν διὰ πολυτίμων θυσιῶν. Ἰδοὺ δὲ διατὶ μὲ ἰδιόζουσαν συγκίνησιν οἱ λαοὶ τῆς Αὐτοκρατορίας ἐφώρτασαν τὴν ἐνάτην ταύτην ἐπέτειον καὶ ἀπέστειλαν τὰς θερμότερας εὐχὰς πρὸς τὸν ἐνδοξον τοῦτον στρατὸν.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι εἰς ὄλα τὰ ψηφίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκδίδουν σύλλογοι, σωματεῖα ἢ ἄλλα ἰδρύματα, πρὸς ἐκδήλωσιν τιμῆς εἰς νεκρὸν τινα εὐεργέτην των, ἀφ’ οὗ ἐμιλήσῃσιν περὶ καταθέσεως στεφάνου, περὶ ἐκφωνήσεως λόγων, περὶ ἀναρτήσεως εἰκόνας, εἰς τὸ τέλος θὰ ἀναγραφῆ, καὶ τοῦτο σχεδόν στεροῦτικῶς πάντοτε: «νὰ δημοσιευθῆ τὸ παρὸν ψηφίσμα διὰ τῶν ἐφημερίδων».

Αὕτη ἡ φράσις ἀποτελεῖ τὸν τελευταῖον πάντοτε ὄρον ἐκάστου ψηφίσματος καὶ κατέστη τόσοσιν κοινή, ὥστε οὐδεὶς σχεδόν προσέχει πόσον δηκτικὴ καὶ προσβλητικὴ εἶναι μερικῶν φιλοτιμιῶν καὶ πόσον ταπεινωτικὴ διὰ μίαν κοινωνικὴν τάξιν.

’Εν σωματεῖον, ἔστω καὶ ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε ἢ δέκα μέλη, τινὰ τῶν ὁποῖων ἐπιζητοῦν δι’ αὐτοῦ τὴν ὑστεροφημίαν καὶ τὴν διάθρηψιν τοῦ ἀτομικοῦ ἐγὼ των, νομίζει, ὅτι ἔχει δικαίωμα ἀπὸ τοῦ βήθους τοῦ ὀματιοῦ του νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν τύπον μᾶς πόλεως καὶ νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς ἔξαρσιν καὶ ἐξύμνησιν, ὄχι πλέον τοῦ νεκροῦ, τὸν ὁποῖον τιμᾷ, ἀλλὰ διασέβῃσιν τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης του;

Πᾶς τολμᾷ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον διατάσσει τὴν κατάθεσιν στεφάνου— ὁ ἀνθοπώλης θὰ ἐκκριβοπληρωθῆ— τὴν ἀνάρτησιν τῆς φωτογραφίας— ὁ φωτογράφος θὰ προπληρωθῆ μάλιστα— μὲ τὸ ἴδιον προστακτικὸν ὄφος νὰ διατάσῃ τὴν δημοσίευσιν τῶν ψηφισμάτων του εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ τόπου, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ λογιστήριόν των καὶ νὰ λάβῃ κάποιαν ἀπόδειξιν πληρωμῆς;

’Ας μὴ νομισθῆ ὄμως ἔδῶ, ὅτι πρόκειται περὶ χρηματικοῦ ζητήματος. Ὁ τύπος μας, παρ’ ὄλα τὰ μειονεκτήματά του, εἶναι ἀκόμη ἀρετὰ ἀξιοπρεπῆς. ’Αλλ’ ἀκριβῶς, λόγοι ἀξιοπρεπείας τοῦ ἐπιβάλλουσι νὰ μὴ δέχεται πλέον αὐτὴν τὴν ταπεινωτικὴν ἀναγραφὴν τοῦ τελευταίου κλασικοῦ ὄρου: «τὸ παρὸν νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῶν ἐφημερίδων».

’Οχι, κύριοι μέλη τῶν σωματείων. ’Αν ὁ νεκρός, τὸν ὁποῖον τιμᾶτε, εἶναι ὄντως νεκρός ἀξιος τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, ὁ τύπος θὰ κάμῃ τὸ καθήκον του αὐτοβούλους καὶ δὲν θὰ περιμῆνῃ τὰ ψηφίσματά σας. Ἄν δὲ πάλιν εἶναι ἐκ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι συμβατικῶς προκαλοῦσι τοὺς ἐπαίνους σας, τότε τὸν νομίζετε τόσοσιν ἀφελῆ, ὥστε νὰ τὸν ζητήτε συνένοχόν σας εἰς τὸν ἐκθειασμὸν ἐκείνου;

’Εξ ὀνόματος τοῦ τύπου, ζητοῦμεν περισσοτέραν λεπτότητα πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν σωματείων μας. Εἴμπορεῖ νὰ εἶναι εὐεργετικὰ, ἐθναφελῆ, θεάρεστα, ἀλλὰ οἱ τίτλοι αὐτοὶ δὲν τοῖς παρέχουν τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσουν ἕνα, τὸν σπουδαιότερον τῆς κοινωνίας, παράγοντα, τὸν τύπον, καὶ τοῦτο δι’ ἐκφρασιν εὐγνωμοσύνης, τῆς ὁποῖας τοὺς καρποὺς θὰ καρποθῶσιν αὐτὰ!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΝΥΜΦΗ

Μόλις ἡ κυρία Βιλαρέ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν καθημερινὸν μονήρη περιπατῶν της καὶ εὐθύς ἡ ὑπερήτρια ἔτρεξε πρὸς αὐτήν.

— Κυρία, κυρία, ἔνα γράμμα ἀπὸ τὴν πόλιν!... Ἡ κυρία Βιλαρέ τὸ ἐπῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὑπερητριας καί, πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ἔμεινεν ἐν δαυτερόλεπτον σκεπτικῇ.

Ποίος ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιόν της; ποίος τῆς διάκοπτε τὴν μόνησιν της, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τόσων τῶρα ἔτῶν διῆγε;

Μὲ τὴν περιέργειαν αὐτὴν καὶ μὲ κάποιον ἀκαθόριστον φόβον, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσεν. Ἦτο σύντομος καὶ ἔλεγε:

«Κυρία, Ὁ υἱὸς σας εἶναι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής, καὶ θεωρῶ καθήκον μου νὰ σας τὸ πληροφορήσω ἵνα ως θύλακι νὰ τὸν ἰδῆτε, προτοῦ καταστῆ τοῦτο ἀδύνατον. Μαγδαληνὴ Βιλαρέ.»

Ἡ κυρία Βιλαρέ, πληγθεῖσα κατὰκαρδία, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἔπειτα ἐφώνησε:

— Τὸ παιδί μου ἀρρωστο! πεθαίνει!... Προσεπάθησε νὰ ἀναγνώσῃ ἕν νέου τὸ γράμμα, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον. Τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίξαν.

— Μαρία, Μαρία, ἐφώνησεν, ετοίμασε γρήγορα τὴν βαλίτσα μου φεύγω ἀμέσως διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Κάμε γρήγορα νὰ προφθάσω τὸ τραῖνο.

Ἡ βαλίτσα εὐθύς ἠτοιμάσθη, ἡ κ. Βιλαρέ ἐπρόλαβε τὴν ἀμαξοστοιχίαν καί, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐρρίφθη εἰς ἕνα ἀμάξι, εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ ὁποῖου ἐφώνησε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς κατοικίας τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ Ἰωάννης Βιλαρέ ἦτο εἰκοσιδύο ἔτων, ὅταν ὁ πατήρ του ἀπέθανε. Μερικοὺς μῆνας μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο τὸ τραγικόν, εἶχε γνωρίσει τὴν Μαγδαληνὴν, μίαν πολὺ θελκυτικὴν πτωχὴν κόρην, ἡ ὁποία, διότι ἦτο πτωχή, ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζεται, διὰ νὰ ζήσῃ. Ὁ Ἰωάννης τὴν ἠγάπησε, διότι εἶδεν εἰς τὴν ψυχὴν της τὴν ψυχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἀπεζητεῖ ἡ ἰδική του, διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχής.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο νέος τίμιος, δὲν ἠθέλε νὰ ἐκμεταλλευσθῇ τὴν καλοσύνην τῆς κόρης καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐπὶθεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας εἶχε ἀναλάβει. Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ εἶπε:

— Καὶ ἡ μητέρα σου; νομίζεις, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἀδειάν της;

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅταν τῆς ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα, ὅταν τῆς εἰπῶ, ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι ἀγαπῶμεθα, θὰ θελήσῃ.

Ἄλλ' ἡ κυρία Βιλαρέ ἐφάνη ἀνένδοτος.

— Πῶς; μία πτωχή, μία ἀργαῖρα; ἕνα τιποτένιο πλάσμα;

— Μητέρα, μὴ τὰ λέγεις αὐτὰ ἡ Μαγδαληνὴ εἴμπορεῖ νὰ εἶναι πτωχή καὶ νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ δὲν εἶναι τιποτένιο πλάσμα. ἔχει ψυχὴν σπανίαν...

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ὁ υἱὸς τοῦ Βιλαρέ πρέπει νὰ πάρῃ μίαν εὐγενῆ, μίαν πλουσίαν κόρην καὶ ὄχι...

— Μὰ, μητέρα, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι καὶ ὁ πατήρας, πρὸ ὀλίγων ἡμέρων ἔτῶν, ἦτο πτωχὸς μεταπράτης, πρὶν γίνῃ πλούσιος.

— Πῶς τολμᾷς νὰ ὑβρίζῃς τὴν μνήμην τοῦ πατρός σου;

— Δὲν ὑβρίζω τὴν μνήμην του, ἀλλὰ σοῦ ὑπεθυμίζω μίαν ἀλήθειαν.

— Τίποτε! δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω τὸν γάμον!

— Καὶ ἂν σοῦ εἶπω, μητέρα, ὅτι ἀνέλαβα ἀπέναντι τῆς κόρης αὐτῆς ὑποχρεώσεις!

— Ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις εἴμπορεῖς νὰ τὰς πληρώσῃς μὲ χρήματα.

— Καὶ ἂν τὴν νυμφευθῶ;

— Λοιπὸν, ἀκουσε: ἂν θελήσῃς, χάριν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, νὰ καταπατήσῃς τὴν θέλησίν μου, κάμμιά φορά νὰ μὴ σὲ ἴδω τὰ μάτια μου! τὸ ἀκούσῃς; κάμμιά φορά!

Ὁ υἱὸς ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν αὐτὴν τῆς μητρός του. Ἀπεμακρύνθη, ψιθυρίζων:

— Ἐστὼ, μητέρα, ἀφοῦ μὲ διόχνεις, ἐγὼ φεύγω καὶ μὴ νομίσῃς, ὅτι θὰ πάρω ἄλλα καὶ μὴ δακάρω ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ πατρός! θὰ γίνω ἱκανὸς νὰ κερδίσω μόνος μου τὴν ζωὴν μου.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ ἕν ἔτος ὁ υἱὸς ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι ἀπέκτησεν ἑγγονάκι χαριτωμένο καὶ εὐμορφόν, καὶ ἂν θέλῃ νὰ τὸ ἰδῇ... Ἄλλὰ ἡ μητέρα δὲν ἀπήντησεν. Ἐμεινεν ἀπαθής.

— Ἐδῶ μένει ὁ κύριος Ἰωάννης Βιλαρέ; — Μάλιστα, κυρία. Εἶθε ἡ μητέρα του; — Ναί, καὶ οἰς; — Ἡ σύζυγός του.

Τὰς λέξεις αὐτὰς ἀντήλλαξαν ἡ κ. Βιλαρέ μὲ τὴν νύμφην της εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ διαμερίσματος.

Ἡ εὐλακτικὴ καὶ ἐκδηλωτικὴ φυσιογνωμία τῆς Μαγδαληνῆς, μὲ τὰ μαῦρά της μάτια, τὰ φωτισμένα, βαθύτατα συνεκίνησαν τὴν κ. Βιλαρέ, ἡ ὁποία δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ σκεφθῇ διὰ τὴν νύμφην της:

— Εἶναι καρδιά διάθερος! Καὶ διὰ πρώτην φοράν, ἀπὸ δεκάετιας, ἠσθάνθη κάποιαν μεταμέλειαν διὰ τὴν σκληρότητά της πρὸς τὸν υἱόν.

— Ὅρισατε, κυρία, μέσα ὁ Ἰωάννης θὰ χαρῆ πολὺ, ὅταν σὰς ἰδῇ.

Ἡ μητέρα ἐβδῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρρώστου καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐξηντημένου παιδιοῦ της.

Ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὰ χέρια τῆς μητρός του εἰς τὰ ἰδικά του καὶ, μὲ φωνὴν οὐσιμένην, τῆς εἶπε:

— Μητέρα, εἶμαι ἀρρωστος, πολὺ ἀρρωστος, μ' ἔχουν καταδικάσει. Ἀπὸ πέντε χρόνια ὑποφέρω, ἀλλὰ τῶρα προαισθάνομαι τὸ τέλος μου. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ τί ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ γυναικί μου. Δὲν θέλω νὰ ἀποθάνω, πρὶν σοῦ ἀποδείξω, ὅτι εἶχες ἀδικον νὰ μὴ τὴν δεχθῆς ὡς κόρην σου.

Ὁ Ἰωάννης διεκόπη. Ἡ μητέρα ἔτρεμεν ἀπὸ τοῦ παλμού της συνειδησασῆς της.

— Ἀκουσε, μητέρα: ἀπὸ δέκα ἔτων τῶρα, ποῦ ἐγνώρισα τὴν Μαγδαληνὴν, δὲν ἔπαυσα οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ εἶμαι εὐτυχής. Τόσον ἡ Μαγδαληνὴ ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πρότυπον συζύγου τρυφερῆς καὶ ἀφοσιωμένης. Εἶναι ἡ θεὰ τῆς καλοσύνης! Ἄν τὴν ἤκουες ποτέ, ὅταν μαῦ ἔδιδε συμβουλὰς, ἂν ἐγνώρισες μὲ τί πραγματικὸν πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τί μετριοφροσύνην διητύθωνε τὴν ὑπαρξίν μου!...

Ἰδοὺ ἕν ἔτος τῶρα, ποῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ ἐργάζομαι! Ἐκείνη δὲν ἐδίστασεν, ἐπῆρε πάλιν τὸ βελόν στὰ χέρια καὶ ἐδπλασίασε τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν της. Ὡ! τὴν εὐγενῆ αὐτὴν καρδίαν, τὴν ὑπέροχον αὐτὴν ψυχὴν! Δὲν λυποῦμαι οὐδὲ μετανῶ, διότι τὴν ἠγάπησα!

— Καὶ τὸ παιδί; ἠρώτησεν ἡ κ. Βιλαρέ.

— Τὸ παιδί ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν τριῶν ἔτων. Δυστυχῶς δὲν ἀπεκτήσαμεν ἄλλο. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ μόνη μας θλίψις.

Ἡ μητέρα ἐστράφη, ἔτρεξε πρὸς τὴν νύμφην της καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη.

Ὁ Ἰωάννης ἐδάκρυε:

— Σ' εὐχαριστῶ, μητέρα, σ' εὐχαριστῶ!

Παρήλθεν εἰς μὴν ἡ μητέρα καὶ ἡ νύμφη περιποιούντο τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἰωάννου καὶ ὅμως, ἂν μὴ τι ἄλλο, προσεπάθουν νὰ τοῦ διατηροῦν τὸ μείδιμα. Ἄλλὰ τὸ τέλος ἐπλησίαζεν. Ὁ ἱατρὸς τὸ εἶχε δηλώσει.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἄφινε πλέον τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης τοῦ ἀρρώστου ἐκράτει διαρκῶς τὰ χέρια του ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της καὶ προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν της, τὴν θερμὴν της. Ἄλλ' ἡ στοργὴ δὲν νικᾷ πάντοτε τὸν θάνατον. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἠσθάνθη τὰ δάκτυλα τοῦ Ἰωάννου νὰ παγώνουν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της. Ὁ ἄνδρας της ἀπέθανε μὲ τὸ μείδιμα, ποῦ χαρίζει ἡ στοργὴ τοῦ ἀφοσιωμένου προσώπου.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ νεκροταφείου ἡ μητὴρ Βιλαρέ, καταδακρυωμένη, ἐπιθύρυσεν εἰς τὴν νύμφην της:

— Μαγδαληνὴ μου! τῶρα πλέον, ποῦ ἐχάσαμεν τὸν Ἰωάννην μας, ἔλα σὺ κτὴμὰ μας νὰ ζήσωμεν μαζί! θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς κόρην μου! Δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε!

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν. Ἐπειτα, μὲ φωνὴν σταθεράν, ἀπήντησεν:

— Ὁχι, κυρία! ἔπραξε νὰ μ' ἀγαπήσῃς, ὅταν σὰς τὸ εἶχε παρακαλέσει ὁ Ἰωάννης! θὰ ἤμεθα τόσον εὐτυχισμένοι! Τῶρα εἶναι πολὺ ἄργά. Χαίρετε!

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

(Bernard Taft) ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

Προχθὲς συνηντήθη μὲ μίαν φίλην μου, ἡ ὁποία μὲ τιμῆ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην της. Μὲ ἐπῆρεν ἰδιαιτέρως καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ λέγῃ ἐμπιστευτικῶς, ὅτι οἱ γονεῖς της, συνεπεῖα ἀντιξῶσιν περιστάσεων, ἔχασαν τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν των καὶ εὐρίσκονται φοβερὰ στενοχωρημένοι.

Ἡ κόρη αὐτὴ ἀνήκει εἰς γνωστὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ δὲν δύναται, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου, νὰ ριφθῇ εἰς κάποιον ἐπάγγελμα. Ἐπρεπε νὰ περισώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν της, τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν γονέων της. Τί ἔπραξε νὰ κάμῃ;

Ἄλλοίμονον! ἡ περίπτωσις αὐτὴ δὲν εἶναι μοναδική τὸ γεγονός, τὸ ἐπισυμβάν εἰς τὴν φίλην μου, δὲν εἶναι σπάνιον καὶ ἡ ἱστορία της εἶναι ἱστορία τόσων νεανίδων!

Συμβαίνει πολλάκις αὐτό: Κόραι, ἀνατραφεῖσαι μὲ πολὺ ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν, στηριζόμεναι πάντοτε ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς τῶν γονέων εὐμαρσίας, νὰ εὐρίσκωνται μίαν ἡμέραν, ὅλας ἐξαιφνης καὶ ἀδοκίμως, ἐστερημένοι τῆς ὑλικῆς των εὐεξίας καὶ μεταπεσοῦσαι εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας.

Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο τόσον φοβερόν, ἂν δὲν εἶχον νὰ ἀντεπεξέλθωσιν ἀέναντι ἰσχυρὰ ριζωμένων κοινωνικῶν προλήψεων. Ὁ κόσμος, ὁ ἀργόσχολος, ὁ ἀρεσκόμενος νὰ σχολιάζῃ, θὰ ἀκονίσῃ τὴν γλῶσσάν του, ὅταν ἰδῇ, ὅτι ἡ κόρη τοῦ κ. Χ. ἤρχισεν ἐργαζομένη εἰς ἀνάγκη. Καὶ δὲν θὰ κατηγορήσῃ μόνον τὴν κόρην, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπιτεθῇ καὶ κατὰ τοῦ πατρός!

Συνήθως οἱ ἠτημένοι τῆς ζωῆς ἔχουν τὸ ἀδικον μαζί των, οἱ ἐπιτυχόντες ἔχουν τὸ δίκαιον μεθ' ἑαυτῶν. Ὁ κόσμος δὲν ἀρέσκειται νὰ ἐξετάξῃ βαθέτερα τὰ πράγματα ἀποβλέπει εἰς τοὺς ἀποτυχόντας μὲ φοβερὰν ἀυστηρότητα καὶ ἐπιρρίπτει εἰς αὐτοὺς τὰ σφάλματα, ἀδιάφορον, ἂν δὲν εἶναι αὐτὰ ἡ αἰτία. Ἐξ ἄλλου, πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας εἶναι ἐπιεικής καὶ δημιουργεῖ προτερήματα καὶ ἀμει, ὅπου δὲν ὑπάρχουν.

Τί πρέπει νὰ κάμῃ τότε ἡ κόρη; Νὰ ἐργασθῇ; προκαλεῖ τὰ σχόλια. Νὰ μὴ ἐργασθῇ; παρατείνει τὴν βάσανον.

Ἐν πρώτοις, καὶ ἂν δεχθῇ τὸ πρῶτον, πάλιν τὸ πρόβλημα δὲν λύεται. Μία κόρη, ἀνατραφεῖσα ἐν εὐμαρσίᾳ, ὅσονδήποτε καλοανατεθραμμένη καὶ ἂν εἶναι, ὅσονδήποτε μορφωμένη καὶ ἂν θεωρηθῇ, δὲν εἶναι πᾶντοτε ἡ κατέλληλος διὰ μίαν οἰανδήποτε ἐργασίαν. Ἐξ ἄλλου, θὰ ὑποστῇ ὅλας τὰς πικρίας τῶν ἀρνήσεων. Ὅπουδήποτε καὶ ἂν κρούσῃ τὴν θύραν, ζητοῦσα ἐργασίαν, θὰ ἀκούσῃ ἐν ὄχι, περὶχρισμένον μὲ πολλὴν δόσιν εὐγενείας, ἀλλὰ πάντοτε θὰ εἶναι τὸ πικρὸν καὶ σκληρὸν ὄχι!

Μόλις δέ, μετὰ πολλὰς ταλαιπωρίας, ἴσως-ἴσως καὶ ἐξευτελισμούς, θὰ ἐπιτύχῃ κάποιαν θέσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ χρεωστῇ εἰς τὴν συγκατάβασιν κάποιου.

Ἡ φίλη μου ζητεῖ λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἄλλοίμονον! ἂν τῇ ἀφελεῖς της, δὲν φαντάζεται πόσον μέγα εἶναι τὸ πρόβλημα αὐτό!

Καί, ἂν ἐπιδέχεται λύσιν, αὕτη εἶναι μεμακρυσμένη.

Πρέπει οἱ γονεῖς, ὅσονδήποτε πλούσιοι καὶ ἂν εἶναι, νὰ σπουδάζουν εἰς τὰ νοήματα των καὶ ἐν ἐλευθέρῳ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόθεμα, ὡς reserve, διὰ πάσαν μεταπτώσιν οἰκονομικὴν. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ λάθωσιν ἀνάγκη αὐτοῦ; τόσον τὸ καλλίτερον. Ἄν ὅμως ἡ τύχη τοῖς ἐπιφυλάξῃ κάποιαν ἐναντιότητα, τότε τὸ χρησιμοποιοῦν καταλλήλως. Ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἡ κοινωνία πρέπει νὰ μάθῃ ν' ἀποβλέπῃ πρὸς τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα μετὰ περισσότερου σεβασμοῦ καὶ μὲ ὀλιγώτερα σχόλια.

ΙΑΝΘΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἀκριβὴς ἡ μεγάλη ἠδονὴ, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα περιαιτολογοῦντες, ἔπραξε νὰ μὰς διεγείρῃ τὴν ὑπόνοιαν τῆς ἐνοχλήσεως, τὴν ὁποῖαν θὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄλλοι, αἰτινας μὰς ἀκούουσιν.

Ὅπου σπείρει ἡ ἐργὴ θερίζει ἡ μεταμέλεια.

Ὁ ἀγθρὸς, αἰσιώως ἐνασχολούμενος εἰς τὸ νὰ ἐποφθαλιμῇ, ὅσα δὲν ἔχει, καὶ νὰ θρηγῇ, ὅσα πρὶν εἶχε, ὀλίγας εὐρίσκει στιγμάς, ἵνα χαρῆ ὅσα ἔχει.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ

Ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας ἀνά τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς παρατηρήθη κατὰ τρόπον γενικὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ τὰς δεκάς τοῦ 18ου ἐγένοντο αἱ πρῶται παρατηρήσεις, καθαρῶς θεωρητικαί, ἄλλως τε, ἐπὶ τῆς θερμομαντικῆς δράσεως τοῦ ἡλίου ἀναλόγως τῶν διαφορῶν γεωγραφικῶν πλατῶν.

Ἡ κατανομή τῆς θερμοκρασίας καὶ ἡ ἐξαιρέσιμος αὐτῆς ἀνά τὰς διαφορὰς χῶρας, προσερχομένη ἀπὸ ποικίλλας ἀφορμῆς (ὑψος, ρεύματα ἀέρος, ρεύματα θαλάσσια κτλ.), δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῆ πάντοτε εἰς γενικοὺς κανόνας, οἳ δὲ δύνασθε νὰ εἰπωμεν, ὅτι χῶραι, ἀνήκουσαι εἰς τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν πλάτος, ἔχουσιν ἰσοθερμίαν, ἐν ἄλλοις λόγοις, ὅτι ἡ κατὰ μέσον ὄρον θερμοκρασία τῶν εἶναι ἡ αὐτή.

Ἡ ἐπιστήμη, κατόπιν ἀνδραγαθῶν παρατηρήσεων, κατέστρωσε χάρτας τῶν δύο ἡμισφαιρίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχάρταξε διὰ γραμμῶν τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἰσοθερμίαν πρὸς ἄλληλα.

Ἄν ριψώμεν ἐν βλέμμα εἰς τὰς χάρτας τούτους, θὰ ἴδωμεν τὰς ἰσοθερμικὰς γραμμὰς καμπυλωτάς, διανυούσας πολλὰς μοῖρας γεωγραφικοῦ πλάτους.

Ἐν τούτου, βέβαια, συμπεραίνεται, ὅτι μόνη ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ ἀπόστασις τοῦ πλανήτη δὲν εἶναι ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς μέσης θερμοκρασίας τοῦ, ἀφοῦ χῶραι τοῦ αὐτοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους ἔχουσι διάφορον ἰσοθερμίαν.

Μέγας συντελεστὴς εἶναι καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὕψος. Εἰς σχετικὸν πίνακα παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς: Ἐνθ' ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑπῆρχε θερμοκρασία 20 βαθμῶν, εἰς ὕψος 1 1/2 χιλιομέτρων κατήλθεν αὕτη τοὺς 5 βαθμοῦς. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν παρατήρησιν ταύτην ὡς γενικὴν, διότι ἔχει σημειωθῆ καὶ τὸ ἐξῆς περίεργον φαινόμενον: Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑπάρχει θερμοκρασία 10 βαθμῶν εἰς ὕψος 500 μέτρων ἢ θερμοκρασία φθάνει τοὺς 20 καὶ ἄρχεται τοῦ λοιποῦ καταπίπτουσα, ὥστε εἰς ὕψος τριῶν χιλιομέτρων εἶναι 5. Ἀυτὸ συμβαίνει, ὅταν ἡ γῆ εἶναι παγωμένη καὶ ψυχρὰ καὶ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, αἵμα καὶ διατηροῦνται ψυχρότερα τῶν ὑπεράνω αὐτῶν, πρὸ πάντων, ὅταν εἶναι νηνεμία. Ἄλλ' ὅταν ἐν τοῦ ὕψους ἢ ἐπιδράσεις τοῦ παγωμένου ἀέρος ἐλαττωθῆ, τότε ἀπανάσκει ἢ διαβάθμισις τῆς θερμοκρασίας εἰς τὴν κανονικὴν κλίμακα.

Χάριν περισσώτερας ἀκριβείας, ἔχουσι κατασκευασθῆ χάρτες, ἐμφαίνοντες τὴν ἰσοθερμίαν τῶν μερῶν τῆς γῆς, δάδαμα, ἀναλογούντες ἕκαστος πρὸς ἕνα μῆνα τοῦ ἔτους.

Σχετικῶς πρὸς τὰς μελέτας αὐτάς, ἔχει παρατηρηθῆ καὶ ἡ διαφορὰ τῶν δύο θερμοκρασιῶν, τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης, εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἔχουσι ἐξαχθῆ πολλὰ τα περίεργα. Αἰφνης, εἰς τὸ Ver Khotiansk τῆς Σιβηρίας τὸ ψυχρὸ φθάνει τοὺς 72 βαθμοῦς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἡ θερμότης θίγει τοὺς 31 5 ὑπὲρ αὐτό. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι εἰ κάποιαι τοῦ μέρους τούτου πρέπει νὰ ὑπομείνουν κατ' ἔτος μεταπτώσιν τῆς θερμοκρασίας καὶ διαφορὰν ὑπερέραν τῶν 100 βαθμῶν. Ἐν τούτοις, τοιαῦται διαφοραὶ εἶναι σπάνια.

Ὅταν ἡ διαφορὰ τῶν δύο θερμοκρασιῶν εἶναι κατωτέρα τῶν 10 βαθμῶν διὰ μίαν χῶραν, τότε τὸ κλίμα λέγεται κανονικόν. Μῆτριον, ἂν ἡ διαφορὰ εἶναι μεταξὺ 10—20 βαθμοῦς. Ὑπερβολικὸν δὲ, ἂν ὑπερέρῃ καὶ τὴν διαφορὰν τῶν 20 βαθμῶν.

Ἡ ὑψηλότερα θερμοκρασία, ἡ παρασηθηθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, εἶναι 67,7 εἰς τὴν Σαχάραν καὶ ἡ χαμηλότερα 72° εἰς τὴν Σιβηρίαν.

ΨΑΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΗΡΑΝ

Ὅτι τὰ ψάρια ζοῦν εἰς τὸ νερὸ, εἶναι πληροφορία πολὺ κοινὴ, δὲν τολμᾷ δὲ νὰ τὴν διδάξῃ τις οὔτε εἰς τὰ παιδιά, διότι εἶναι πασίγνωστος. Καὶ ὅμως ἡ κοινὴ αὕτη πληροφορία ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις τῆς. Ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε ψάρια, δυνά-

μενα νὰ ζήσουν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ ἀναπνεύσων ἐλευθέρων ἀέρα.

Δὲν πρόκειται, βέβαια, διὰ τὰ περὶ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα καταλείπουν τὸ ὕδωρ δευτεροβάσιμὰ τινα καὶ εὐθὺς ἀπανάσκειν. Ἄλλα ψάρια τὸ ἀφίνουσι ἐπὶ ὄρου καὶ ἡμέρας.

Ὁ Ἐγγελευς κάρνι, αἰφνης, παρατεταμένως ἐκδρομᾷ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ βαινῇ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς πύας ἢ νὰ μεταναστεύῃ ἀπὸ ἐνὸς χειμάρρου εἰς ἕτερον. Ἄλλὰ ἡ ἀντοχή του δὲν εἶναι μεγάλη.

Ἄλλα εἶδη ἰχθύων δύναται νὰ μείνουν πολὺ περισσότερον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀέρος, ὡς ὁ Σανκοβράγγος καὶ ὁ Ἀμφίπνοος τῶν Ἰνδιῶν. Τὰ ψάρια ταῦτα, χάρις εἰς ἰδιαιτέρους σάκκους ἀέρος, δι' ὧν εἶναι ἐφοδιασμένα, ἀναπνεύουσι τὸν ἀέρα εἰς εἰς κατὰστασιν τὸν εὐρισκόντων ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ἐτερον εἶδος ἰχθύος, ὁ Ἀνάβας τῶν Ἰνδιῶν, ἔχει τὸ ἀνώτερον μέρος τῶν βραγχιακῶν κελιοτήτων μετασχηματισμένον εἰς σπόγγους, οἵτινες, ὅταν οὗτος εὐρίσκαται εἰς τὸν ἀέρα, βρέχουν τὰ βράγχια καὶ τοῖς ἀπυρρῶνται οὕτω τὴν ῥόφην τοῦ ὀξυγόνου. Χάρις εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ αὐτοῦ, ὁ Ἀνάβας εἰσπορεῖ νὰ ἔρῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ὑγρὰν πύαν, νὰ μεταβαινῇ ἀπὸ ἐνὸς ποταμοῦ εἰς ἕτερον καὶ νὰ ἀναρριχῶται ἐπὶ τῶν δένδρων.

Ἄλλα ψάρια τοῦ εἴδους τῶν πρωτοπτερωγῶν, ἐπειδὴ ζῶσιν εἰς χειμάρρους ξηρανομένους κατὰ τὸ θέρος, ἀνοίγουσιν ὅπως εἰς τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν καὶ κλείονται ἐκεῖ, ἀναμένοντας τὰς νέας βροχάς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ θέρος ζῶσιν ἀκόπως, καίτοι ἐστρωμένα νερῶ, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ εἶναι ἀμφίβια, ἀλλὰ καθ' αὐτὸ ψάρια.

Εἰς τὴν ἐπιστήμην οὐδὲν εἶναι ἀπόλυτον. Τὴ πλέον βέβαιον, ὅτι τὰ ψάρια ζοῦν εἰς τὸ νερὸ; Καὶ ὅμως ἡ παρατήρησις μᾶς ἐσάλευσε καὶ τὸν κανόνα τούτον.

ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΚΛΙΜΑΞ

Ἡ ἐλεημοσύνη ὁμοιάζει χρυσὴν κλίμακα, ἔχουσαν ὀκτώ βαθμίδας.

Ἡ πρώτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν, πλὴν ἀκούσιως, διὰ τῆς χειρὸς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς καρδίας. Ὁ πτωχὸς δέχεται, διότι ἔχει ἀνάγκην, ἀλλὰ δεχόμενος καταρτίζεται τὴν σκληρότητα τοῦ πλοσίου καὶ οὕτω δὲν ἀνταρτίζεται ὁ δουρτής.

Ἡ δευτέρα βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ἀσμένως, ἀλλ' οὐχὶ ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας. Ἡ οὕτως ὑπολογιζομένη ἀγαθοεργία δὲν καλεῖται ἐλεημοσύνη.

Ἡ τρίτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ἀναλόγως τῶν δυνάμεων ἡμῶν, ἀλλὰ κατόπιν παραμλήσεων. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὑποπίπτουσι πολλὰς εἰς ἀπάτην, διότι ὁ αἰκῶν δύναται καὶ νὰ μὴ ἔχῃ πάντοτε ἀνάγκην.

Ἡ τετάρτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ συντρέχωμεν εἰς τὰς δυστυχίας τῶν πτωχῶν, δίδοντας διὰ τῆς χειρὸς, διευγίροντες οὕτω τὴν ἀσχύνην αὐτῶν.

Ἡ πέμπτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρὶς νὰ βλέπωμεν αὐτούς. Οἱ προπότεροι ἡμῶν παρακατέθετον συχνάκις τὴν ἐλεημοσύνην των εἰς μέτρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἰ πτωχοὶ ἐλάμβαναν αὐτὴν χωρὶς νὰ βλέπωμεν.

Ἡ ἕκτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν χωρὶς νὰ γινώμεθα γνωστοί.

Ἡ ἕβδομη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν, μένοντες ἀγνωστοὶ εἰς ἀλλήλους, ὡς ἐγένετο ἐν τῷ ναφ τοῦ Σολομῶντος διὰ τῶν καταθέσεων εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ μυστηρίου, ὅπου ἐν τῷ κρυπτῷ συνεισέφερον καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ διετηροῦντο αἱ μᾶλλον εὐυπόλητοι πτωχοὶ οἰκογένειαί.

Ἡ ὄγδοη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν, ὅπως σὴν ἔτινα τῆς δυστυχίας ἢ τοῦ κινδύνου, ὡς γέγραπται: Ἐάν δὲ γένηται ἐν σοὶ ἐνδεής ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ἐν μὴ τῶν πόλεων σου, ἐν τῇ γῆ, ἢ Κύριος ὁ Θεός σου διδάσῃ σοι ἐν κλήρῳ, οὐκ ἀποστρέψεις τὴν καρδίαν σου, οὐδὲ μὴ συσφιγῆς τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ ἐπιδομένου· ἐπὶ ἀνοίγων ἀνοίξεις τὰς χεῖράς σου αὐτῷ καὶ δάνειον δανίσῃς αὐτῷ ἰκανόν, ὅσον ἂν ἐπιδήσῃ καὶ καθ' ὅσον ὑστερήσῃ. Ὁ βαθμὸς οὗτος τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ὁ ὑψίστος τῆς χρυσοῦς κλίμακος.

Μαίμωνίδης.

Η ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πολλάκις ἐγενήθη τὸ ζήτημα μεταξὺ τῶν εἰδικῶν, ποῖον ῥόλον καίξει ἡ ὁμοιότης τῶν προτύπων εἰς τὰς προσωπογραφίας καὶ ἂν αὕτη ἀποτελῇ τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς τελειότητος των.

Παρατηρήθη, αἰφνης, ὅτι μίαν αὐτοπροσωπογραφία διέφερε μίαν ἄλλη, καίτοι εἰργασμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον ζωγράφον καὶ δὲ οὐχὶ εἰς πολὺ διάφορος ἡλικίας.

Εἰς τὸ Monte Oliveto ὑπάρχει μίαν αὐτοπροσωπογραφία τοῦ Antonio Bazzi, τοῦ διασημοῦ μαθητοῦ τοῦ Leonard, εἰς ἡλικίαν εἰκοσιῆς ἔτων, ἧς εἶναι ἀδιαφιλονισμητος. Ὑπάρχει ἄλλη τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἔτων, εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ διαφορὰ εἶναι μεγάλη.

Ποῦ πρέπει νὰ τὴν ἀποδώσωμεν;

Διὰ τὴν ἐξηγήσωμεν τὰς γεννωμένους ἐμφυβίους, πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Charles Villate, ὅτι ὁ ζωγράφος ἐκφράζει πολλάκις εἰς τὸ ἔργον του πολὺ καθαρῶτερον τὴν ἴδιαν προσωπικότητά του, παρὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ προτύπου του. Τοῦτο, ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, δὲν εἶναι ἐλάττωμα, ἀλλὰ μᾶλλον οὐσιώδες προσέτημα διὰ πᾶν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ βλέπει εἰς τὴν ἀθανασία. Οὐχ ἦτον, ἀπὸ μερικωτέρας ἀπόψεως, ὡς πρὸς τὴν ὁμοιότητα οὔτε τὸ πρότυπον, οὔτε ὁ θεατὴς ἰκανοποιεῖται.

Ὁ καλλιτέχνης πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποφύγῃ δύο δυσχερῆ σφάλματα. Ἄν κοποθετηθῇ ἀπέναντι προσώπου καὶ ἀντιγράψῃ αὐτὸ δουλικῶς, χωρὶς οὐδεμίαν ἀτομικὴν του ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἐκφράσῃ γνώμην καὶ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, θὰ κἀμῃ προσωπογραφίαν πανομοίαν πρὸς τὸ πρότυπον, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης ἐκείνη θὰ εἶναι ἐπιπολαία, τὸ δὲ ἔργον του θὰ εἶναι ἀνεὺ ἀξίας διὰ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ δι' ὅσους ζητοῦν εἰς τὰ tableaux αἰσθητικὴν ἰκανοποίησιν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν.

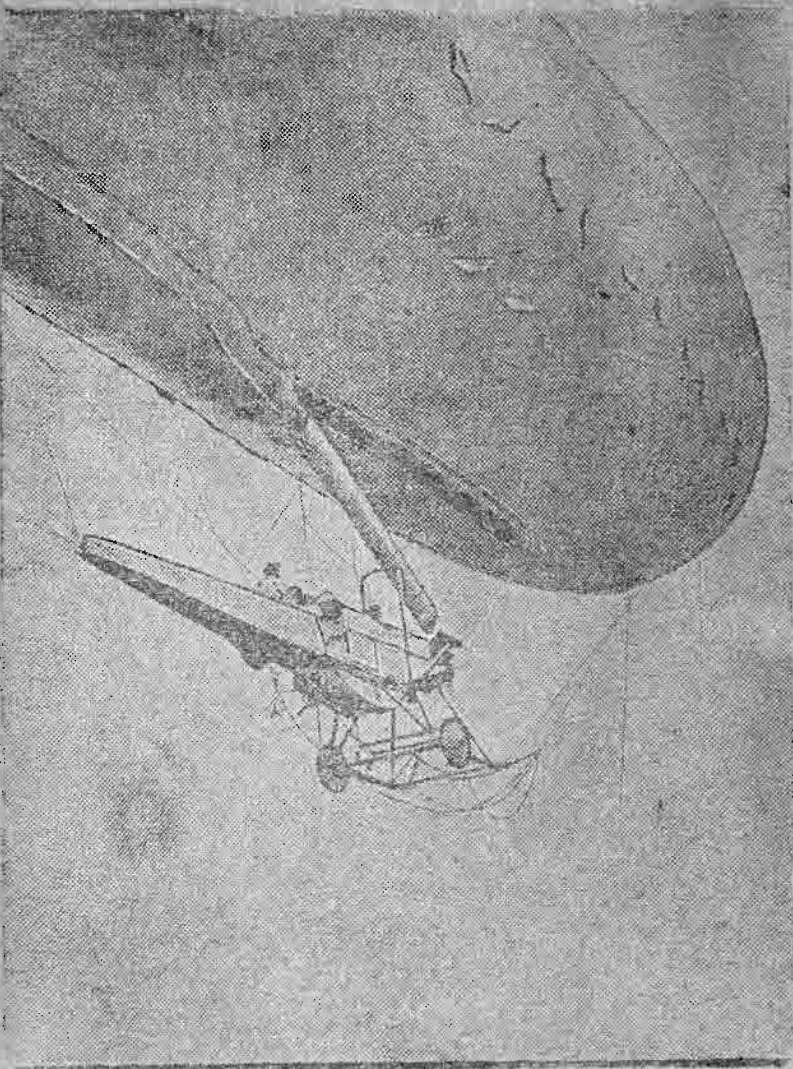
Ἄν, πάλιν, ὁ καλλιτέχνης, τούταντιον, ἐξετάσῃ καὶ ἐρωτήσῃ τὸ πρότυπον του, ἂν σχηματίσῃ μίαν γνώμην ἐπὶ τῆς ψυχολογίας του, τῶν ἰδιαιτέρων του ἀρετῶν, τῆς φυσικῆς ἢ πνευματικῆς δεξιότητός του, καὶ δι' ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, ἡ προσωπογραφία τότε θὰ ἐκφράξῃ τὴν γνώμην ταύτην καὶ θὰ εἶναι πλέον ἐνδιαφέροντα.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς θέλει εἰς μίαν προσωπογραφίαν, λέγει ὁ γνωστὸς κριτικὸς Achille Legard, εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἀνταυγάξει εἰς αὐτήν.

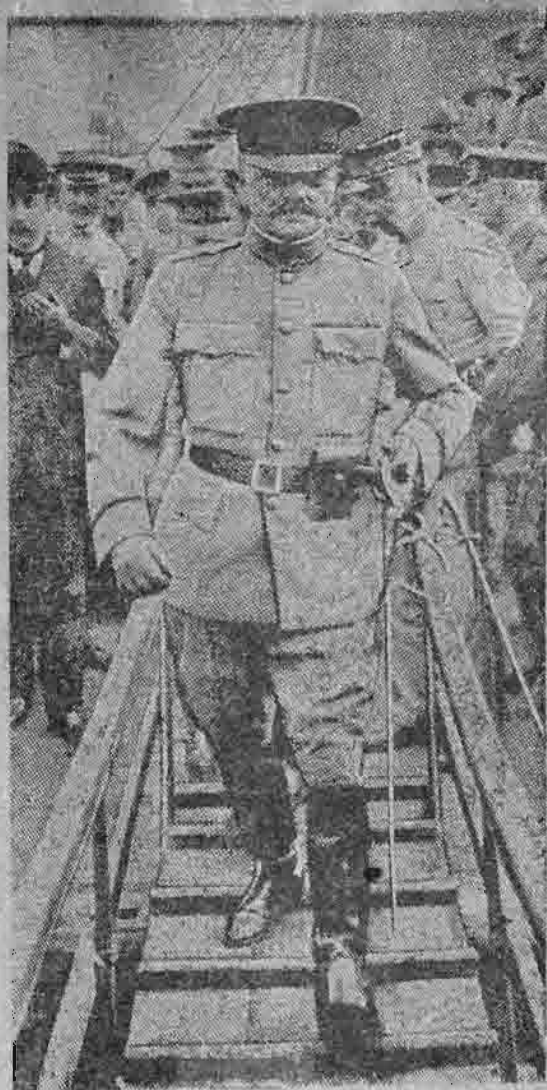
Ἄλλ' ὑπάρχει ὁμοθυμία γνώμης εἰς τὴν ἀνθρωπότητα; Ἄν πολλοὶ καλλιτέχνηται κάμουν ὅλοι τὴν προσωπογραφίαν τοῦ αὐτοῦ προσώπου, καθεὶς θὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς εἰκόνας τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην του καὶ, οὐχὶ σπάνια, αἱ γνώμαι αὐτῶν νὰ εἶναι διάφοροι καὶ ἀντιφατικαί, ὅπως διάφορα καὶ ἀντιφατικὰ θὰ εἶναι καὶ τὰ ἔργα.

Συμβαίνει, συνήθως, εἰ ζωγράφοι, ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως νὰ εἶναι ἀνθρωποὶ στοιχειώδεις. Ὅταν τοποθετῶνται πρὸ ἐνὸς προσώπου, οὐδὲν ἄλλο βλέπουσιν εἰς αὐτό, εἰμὴ γορμμάς, ὄγκον καὶ χρώματα. Ἡ παρατήρησις των εἶναι στιγμιαία· ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν περιβολὴν τοῦ προτύπου, ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον τὴν φωτίζει, καὶ ἀπὸ τὰς φωτοσκιάσεις, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ζωγραφίζει τὰ πρόσωπα, ὡσεὶ ἐξωγράφει νεφῆ. Βλέπει μόνον σχῆμα καὶ χροῖμα. Ἡ παρατήρησις του ἢ στιγμιαία, ἂνευ βαθείας ψυχολογικῆς μελέτης τοῦ προτύπου, δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἀριστετέχνημά.

Ἐν τέλει, ὡς ἄκρον παράδειγμα τῆς ἀνομοιότητος εἰς τὰς προσωπογραφίας, ἔχομεν τὰς αὐτοπροσωπογραφίας τοῦ Rembrandt. Ὁ διάσημος Φλαμανδὸς ζωγράφος ἠθέσκειτο νὰ ζωγραφίσῃ ἑαυτόν. Τὰ μουσεῖα ἔχουσι πολλὰ τοιαῦτα ἔργα του· ὅστις τὰ εἶδεν, εἴτε ἐν τοῖς πρωτοτύποις, εἴτε εἰς ἀντιγραφαίς, καὶ ἠθέλησε νὰ τὰ συγκρίνῃ, εὐρέθη πρὸ δυσχεροῦς προβλήματος: Εἶναι ἡ δὲν εἶναι ὁ Rembrandt εἰς αὐτάς;

Γερμανικόν πηδαλιούμενον.

Ο στρατηγός Porshing, αρχηγός των Αμερικανικών στρατευμάτων, αποβιβαζόμενος εις Βουλόννην.

Η πόλις Βρεμόν. Ο πύργος του Βρεμόν. Πλευρά του καταστραφέντος πύργου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥΣ

Από πηγήν έκτάκτως σοβαράν, πληροφοροῦμαι, ὅτι αἱ παραινέσεις, τὰς ὁποίας εἰς ἓνα χρονογράφημά μου ἔδωκα εἰς τὰς τελειοφοίτους, ἔθεωρήθησαν ἔλλαιπεις.

Ὁμολογῶ καὶ ἐγώ, ὅτι, πράγματι, περισσότερα πράγματα εἶχα καθήκον νὰ συμβουλεύσω εἰς τὰ κορίτσια. Καὶ εἶχα αὐτὴν τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ πταίει ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἄστ' Ὀλα», ἡ ὁποία ὠρισμένον μικρὸν χρόνον τῆς σελίδος τοῦ διαθέτει διὰ τὸ χρονογράφημα, τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σελίδος χρησιμοποιοῦσα δι' εἰκόνας σπουδαίας καὶ ἐπικαίρου, ὡς, λόγου χάριν, διὰ τὴν προσωπογραφίαν τοῦ παραιτηθέντος ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν τῆς Ὀλλανδίας, διὰ τὸν κῆπον τῆς τέως αὐτοκρατορίας τῆς Κίνας καὶ διὰ τὰ παιχνίδια τῶν Μεξικανῶν!... Σπουδαία, βλέπετε, θεάματα διὰ τὸν φιλομαθῆ ἀναγνώστην καὶ τὴν φιλόκαινον ἀναγνώστριαν!

Ὅστε, ὡς βλέπετε, δὲν ἔχω χρόνον ἐπαρκῆ, διὰ ν' ἀναπτύξω τὰ θέματά μου, καὶ ἀναγκάζομαι πολλάκις νὰ διχοτομῶ τὸ χρονογράφημα καὶ νὰ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ ἴδιον θέμα, ὡς πράττω σήμερον.

Πρῶτα-πρῶτα σᾶς συμβουλεύω, κορίτσια, νὰ παραδώσετε εἰς τὴν φωτιὰ τῆς πύσης τὴν Κοσμογραφίαν σας, τὴν Χημείαν σας, τὴν Ἀλγεβρὰν σας, βιβλία σοφά, βεβαίως, καὶ χρήσιμα, μόνον διὰ νὰ δώσετε ἐξετάσεις, ἀλλὰ παντελῶς πλέον ἄχρηστα... Τὴν συμβουλήν μου αὐτήν, ἀν δὲν ἀπατώμαι, σᾶς τὴν ἔδωκα ἤδη, ἀλλ' ἀδιάφορον. Σᾶς τὴν δίδω καὶ πάλιν, μὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶρα, νὰ κρατήσετε ἐκ τῶν σχολικῶν βιβλίων μόνον τὰ μυθιστορήματα καὶ τὴν Ἐπιστολογραφίαν, τὴν... ἑρωτικὴν!...

Ν' ἀγαπᾶτε, τέκνα μου, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐκκλησιάζεσθε, ἐν φόβῳ Κυρίου, ὁπότεν ἔχετε νὰ ἐπιδείξετε... καινούργια τουαλέττα!...

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου νὰ μὴ φλυαρήτε, ἐκτός, ἐὰν πρόκειται περὶ σπουδαίας ἀνάγκης: νὰ σχολιάσετε, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ καπέλλο τῆς ἀντικρυπῆς σας δεσποινίδος!...

Ὅταν βγαίνετε περίπατο μὲ τὴν μαμά σας, νὰ τὴν ἀφίνετε ἐκείνην ὀπίσω κατὰ παρασάγγας καὶ νὰ προχωρήτε σεῖς μόναι.

Ὅταν τὰς καθημερινὰς βγαίνετε ἔξω, νὰ κρατῆτε πάντοτε, εἰς τρόπον νὰ φαίνωνται, νότες μουσικῆς καὶ βιβλία. Ἀλλὰ, γιὰ τὸ Θεό, προσέχετε! Βιβλία ἑλληνικὰ ὄχι! ξένης μόνον φιλολογίας, γερμανικῆς ἢ ἀγγλικῆς ἢ γαλλικῆς. Ἀδιάφορον, ὅτι δὲν εἴσθε γινώσκαι τῆς γλώσσης τοῦ Σαίξπηρου ἢ τοῦ Σίλλερ. Δογματισμὸς θὰ δώσετε στὸν κόσμον τί ξεύρετε καὶ τί δὲν ξεύρετε!...

Εἰς τὰς συναναστροφάς, ὅπου ὑπάρχουν καὶ νέοι, καλὸν θὰ εἶνε, ὅταν ὁμιλήτε, νὰ ἀρτῆτε τὴν ὁμιλίαν σας καὶ μὲ σιγὰ ξένων ἀσπῶν, καί, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν γλώσσάν των. «Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Νίτσε—ἐπὶ παραδείγματι—ποῦ εἶπε αὐτὸ!» «Ὁ Σοπεργάουερ ἔλεγε τοῦτο...» Ἄν θέλετε, — τί θὰ χάσετε, θὰ κερδήσετε μᾶλλον—ἀναφέρετε καὶ κἀνένα ὄνομα ἀντιπάρτιτου συγγραφέως Κινέτου ἢ Ἰάπωνος... Ποιὸς θὰ σᾶς ἐξελέγη!... Ρητὰ μάλιστα, sensationels, ἐν σχέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, νὰ τ' ἀποστηθίζετε καὶ νὰ τὰ ξεφουρνίζετε μὲ στόμφον ἐν δεδομένην εὐκαιρίᾳ. Καὶ κἀποτε, γιὰ νὰ μὴ τὰ ξεχνᾶτε, νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνετε καὶ εἰς τὴν... ὑπηρετηρίαν σας. Κακὸν δὲν θὰ εἶνε νὰ θαυμάζη τὴν πολυμάθειάν σας καὶ ἡ Μαριγιά!...

Προσοχή, κορίτσια μου, τὰ χέρια σας! Μὴ καταστρέψετε τὴν ἀδρότητα, τὴν λευκότητα, τὴν

ἀκαλοτήτάν των μὲ ἔργα οἰκιακὰ βάνουσα. Ἡ καλή σας μαμά, μὲ τὴν φιλόπονον Μαριγιά, εἶνε αἱ μόναι ἐνδεδαγμέναι διὰ τοιαῦτα ἔργα...

Καλόν, μάλιστα, θὰ εἶνε, πρὸς περισσότερὰν ἀσφάλειαν, νὰ φορῆτε καὶ κατ' οἶκον τὰ γάντια σας...

Ἡ πρώτη σας δουλειὰ νὰ εἶνε, ἅμα σηκωθῆτε τὸ πρωτὶ, νὰ περιποιῆσθε τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου σας. Ὁ καθρέπτης σας ἔστω ἡ προσευχή σας. Τὰ μαλλιά σας, «ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου», τὰ νύχια σας, τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Καὶ μετὰ τὸ γάλα σας, μυθιστόρημα στόχρεο καὶ ἑμπλωμα. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἑμπλωμα, πάλιν, ὕπνος γλυκός, καὶ τὸ βράδυ περίπατος.

Μερικὰ κορίτσια ἐπιδίδονται εἰς τὴν χειροτεχνίαν. Τί νὰ σᾶς πῶ;... Ἀσκητικὸς μοὶ φαίνεται ἡ ἐνασχόλησις αὐτή. Καὶ καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὴν ἀποφεύγετε. Εἰς τοῦ Λαμπροπούλου, εἰς τοῦ Σκαρλάτου, εἰς τοῦ Καλιβροῦση, ἔτοιμα εὐρίσκονται τόσα ὠραῖα πράγματα, μὲ γούστο καὶ εὐθηνά (*). Τί ἀνάγκη νὰ χαλνᾶτε τὰ χεράκια σας καὶ νὰ χάνετε τὸν πολύτιμον καιρὸν σας!...

Ξεύρετε πόκερ; Ὁχι;... Σᾶς συμβουλεύω νὰ μίθετε. Εἶνε ἀπαραίτητον. Θὰ σᾶς ζητήσουν ἀεὶ κἀνένα καρτέ, καὶ εἰς τὸ καρτέ τοῦ λαιμοῦ σας θὰ ἐπιδείξετε μόνον; Τί ντροπή!...

Αὐτὰ ἔχω διὰ σήμερον. Ἡ σελίς μου κλείει. Ἴσως συνεχίσω.

— Αὐτὰ μόνον ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε; — θὰ πῆ πάλιν κἀμμὰ ἄλλη πηδηματοῦλα τελειοφοίτος—. Κι' αὐτὰ, καλέ, ἐμεῖς τὰ ξέρουμε ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτά!...

ΦΑΡΜΑΚΙΑΒΣ

(*) Ἡ Διαχείρισις τοῦ «Ἄστ' Ὀλα» ἄς λάβῃ ἐπὶ σημείωσιν τὴν διαφήμισιν καὶ ἄς πράξῃ τὰ δέοντα.

(συνέχεια από σελ. 438)

Η διάδοσις λέγει, ότι ο Δανιήλ Μορτάλ έχρηματίσθη δαιμόνιος εις την Φιλαδέλφειαν, δολοφονήσας εις την Νέαν Υόρκην και άρχηγός συμμορίας εις το Ρίο. Άλήτης έδώ, άριστοκράτης παρέναι, ήττημένος ή νικητής, διατήρησι πάντοτε την φαιδρότητα του και το είρωνικόν ύφος του.

Κατά το διάστημα των οκτώ έκαίνων έτών είχε κάμει και άπολέσει δέκα παρουσίας. Η ένδεκάτη όμως τον έσπείριζε. Προήρχετο αυτή από την προίκα μιας Μεξικανής, όχι άρκεστά πλουσίας και κάποις εύτιδος. Οτι, αίφνης, καταλήφθη από την μανίαν να έπιστρέψη. Έπέθηκε να παίξη κάποιον ρόλον εις τα πολιτικά ζητήματα της πατρίδος του.

Άλλ' ή μανία του χρέματος τον είχε κυριεύσει, ή μανία έκαίνη, που τυφλόνοι και φέρει έκριβδός και την καταστροφήν.

Μίαν ήμέραν, εις ένα στοίχημά του, έχασε ποσόν, τό όποιον δέν είχε, και τό ίδιο βράδυ, ριφθείς εις τό χαρτοπαίγνιον, καταλήφθη από τέτοιαν άτυχίαν, ώστε την άλλην ήμέραν τό πραί όφαιλε διακοσίας χιλιάδας φράγκα. Τά ποσά αυτά δέν τά είχαν ο Μορτάλ και όμοιος αυτός άγέλα με νευρικό γέλιο.

Όταν καταστραμμένος έπιστρέψεν εις τό ξενοδοχείόν του, του παρέδωσαν ένα γράμμα, φουτωμένο με έπισήμους σφραγίδας. Κάποιος φίλος του, παράγον πολιτικός ίσχυρός, προσεκάλει τον Μορτάλ να μεταβή εύθύς εις την νομαρχίαν. Έπεθύμει να τον συμβουλευθί κάι.

Καθ' ήν στιγμήν ο Μορτάλ έφθασεν, ο νομάρχης, άσθενών, εύρίσκατο έξηλωμένα έπι της κλίνης του και άνεγίνωσκε τηλεγραφήματα. Όταν είδε τον Δανιήλ, τό σκυθρωπόν του πρόσωπον έφωτίσθη.

— Σοβαρά γεγονότα! έψιθύρισαν, υποθέσεις περίπλοκοι! Έλα να σοθ τά εξηγήσω και είπέ, σε παρακαλώ, την γνώμην σου. Τι με συμβουλεύεις να κάμω;

Προτού τελειώσει ο νομάρχης, ο Μορτάλ συνέλαβε τό αγέδιόν του και έσπείρισε να έπωφεληθί από την ψυχολογικήν κατάστασιν, εις την όποιαν εύρίσκατο ο άσθενής.

— Πρόκειται, συνεπέραναν ο νομάρχης, να σωθ ή τάξις, ή παρουσία, ή οικογένεια!

Ο Μορτάλ έπεδεικνύε με κινήσεις της κεφαλής τός ίδίους ταύτας, αλλά τός συνόδευσ με έν είρωνικόν μειδίσμα.

— Έμπρός, λοιπόν! έλεγε καθ' έαυτόν, πρόκειται να σώσης τό πάν και διατάξεις; τί άνόητος ποθ είσαι! Ίδού ή παρουσία έρχεται προς σε! Η πολιτική μεταβολή άς κάμω τό έργον της. Άλλά, τό σπουδαιότερον, είναι να πλουτήσωμεν.

Έπειτα, στρεφόμενος προς τον νομάρχην, είπεν: — Έπίτρεπέ μου να άνομιχθώ εις όλα είμαι εις τό στοιχείόν μου.

Ο Μορτάλ έπέστρεψεν εις τό δωμάτιόν του κάποια άνήσυχος χαρά τον είχε κυριεύσει. Προέβλεπεν, ότι ή πλουσιότατος περίοδος της ζωής του έληγε και μία δευτέρα ήρχιζε δι' αυτόν.

— Ότι θέλει ά; γίνη! έψιθύρισεν, έγώ θα έχω τό μεριδίόν μου.

Είς τό ξενοδοχείόν του εύρεν ένα ύπερήτην να τον περιμένη με μίαν έπιστολήν έις μέρος του Λαβερδάκι.

Την έπήρε και την άνέγνωσεν.

Ο συμπαικτης της χθές του έγραφεν, ότι, μετά τό εξαλλον έκείνο παιγνίδιον της έσπέρας, έδικώρησε τό χρέος των διακοσίων χιλιάδων, όχι πλέον άπόλειαν χαρτοπαίγνιου, όχι ως χρέος τιμής, τό όποιον όφαιλε να πληρωθί έντός είκοσιτεσσάρων όρών, άλλ' ως κατόν χρέος: συνεπώς παρείχαν εις τον Μορτάλ άναβολήν και διορίαν δια την πληρωμήν του. Η, άν έδέχετο, θα έπαιξεν έι νέου μαζί του χάριν της άποπλήρωσής.

Τό εύρημάς έπέινο γράμμα, άντί να συγκινήση τον Μορτάλ, τούναντιον μάλιστα, τον έδιεξαν εις την φιλοτιμίαν, καίτοι δέν είχε την στιγμήν έκείνην τās διακοσίας χιλιάδας, ούτε ήτο δυνατόν να τās έχη ένεδς της ήμέρας.

Έν τούτοις, έγράψα μίαν όλιγόστιχον άπάντησιν εις τον Μορτάλ και την έδωκεν εις τον ύπερήτην του. Δι' αυτής άναγνώριζε τό χρέος του και έπέσχετο να τό πληρώση Έπειτα, με την μεγαλειότητα άπάθειαν, έπέστρεψα πάλιν εις την νομαρχίαν, όπου ήρχισ να προσφέρη κατά την παραχώδη έκαίνην περίοδον της χώρας τός ύπηρεσίας του.

Κατέστη ο πανίσχυρος σύμβουλος των άρχων αυτός ώδήγει έν του άφανούς, με δόξαμιν άνθρώπου ηηπειραμένου, εις τό μακόν.

Μίαν ήμέραν, τη ύποδείξει του, συνέλαβον τον Λαβερδάκι. Διατί; Οδεις έγνώριζεν.

Ο άνθρωπος αυτός διήγεν ένα βίον πολιτικώς άνεπιλήτητον. Είχε μίαν κτηματικήν περιουσίαν, βεβαρυσμένην άρκετά με ύποθήκας, ή άποία του άνήκε σχεδόν κατά τό ήμισυ. Ήνάπα την ζωήν και τό χαρτοπαίγνιον. Δι' οδέν άλλο ήδύνατο να καταγορήσους τον νέον αυτόν, έν τούτοις, τον συνέλαβον και τον έφυλάκισαν.

Η σύζυγός του άμέσως έτρεξεν εις την νομαρχίαν, αλλά δέν την έδέχθησαν. Τέλος, έπέστρεψεν έξηγητημένη σπίτι της.

(άκολουθεί)

ΑΓΑΠΗ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Έναί τ' άγέρι άνάλαφρο, μυστήριον γέματό μέσα σε πέγνη χάνονται τ' άλαργεινά βουνά τό κόκκινον τριαντάφυλλο, πεντάμορφο, δροσάτα, σ' άγκάλες άνθουμίριτες τον νοθ μας τριγυρνά.

Συμμένος πάνω στα νερά μπορείς να όης τον πάτο και κάθε ψάρι ήουχο στα βάθη να περιγιά. Αν τ' άσρογιάλι ως τό βουνό, από ψηλά ως κάτω γαλήνη μοσχομύριση τον κόσμο όλο περιγιά.

Στα σκιασμένα τα νερά, που τα βουνά τραπούνε, μια βάρκα όλο τριγυρνά μ' ασάλευτα κουπίε και ο βαρκάρης τραγουδεί μ' άνήσυχη καρδιά.

Τριγύρω από τη βάρκα του Νεράιδες κολυμπούνε... Και του βαρκάρη άκούοντας τον θλιβερό σκοπό, δέν ξέρω τί μ' εξάλισε και τόσον άγαπώ...

ΣΤΕΦ. Α. ΠΡΕ.

(συνέχεια από σελ. 446)

Προτού τελειώσει την φράσιν, εις κεραυνός κατέπεσε τό άλογα κατετρόμαξαν, τό έν εξ αυτών κατέπεσε, τό άλλο παρέσυρε την άμαξαν. Ο Μονταρέ άπέσπασε τά ήνία και την μάστιγα από τά χέρια της Μαίρης και κατέρρωσε να ίσοροπήση τό άμάξι.

— Λόστε μου τός ήνίας, είπεν ή Μαίρη με κάποιον πείσμα. Βλέπω, ότι δέν κάμνετε για άμαξηλάτης.

— Έπιτρέψατέ μου να τά κρατήσω έγώ.

— Όχι, δόστε τα!

Και, με την άνυπομονησίαν της, του έπήρε παραεύθως τά ήνία και τό μαστίγιον από τά χέρια.

— Υπακούσατε, λοιπόν! συνεπέραναν.

— Όπως θέλετε, άπήντησεν ο Μονταρέ, κάπως προσβληθείς από τά άπολυταρχικά λόγια της Μαίρης.

Έπειτα, σταυρώνων τά χέρια του:

— Έχετε ένα ιδιαίτερον τρόπον να εκτιμάτε την άφοσίωσιν, την όποιαν σας προσφέρουν!

Η Λόουελ δέν άπήνησε τίποτε έκαμε τά άλογα να τρέχουν έν άγχιον γκαλόπ υπό τός άστράτας, τούς κεραυνούς και την φοβερόν βροχήν.

Ο Έρρίκος, ο όποιος προέβλεπε κάποιον δυστύχημα, έπέρασε τό δεξιό του χέρι όπισθεν, παρά την μέσην της Μαίρης, χωρίς καν αυτη να τό άντιληφθί, προσέχουσα εις την άμαξοδρομίαν έκείνην.

Δέν παρήλθον, έν τούτοις, πολλά λεπτά και έν κρόκ ήκούσθη ή άμαξη άνλονιάθη και έπλάγιασεν άποτόμως. Ο Μονταρέ έπρόλαβεν, έκράτησε σφικτά την Μαίρην και έπήδησε μαζί της κάτω.

— Χωρίς σας, θα ήμουν τώρα σκοτωμένη, είπεν ή Λόουελ, δίδουσα την χείρα εις τον Έρρίκον.

Ο Έρρίκος ήθέλησε να φέρη εις τά χείλη του την μικράν έκαίνην χείρα, ήτις όμως άπεσούρη ταχύτατα.

— Σεις φροντίσατε για ε' άλογά μου, είπεν έκαίνη.

Ο Μονταρέ έσπευσε προς αυτά: τά δυστυχί ζφα έσπάρασσον άνόμεσα εις τά λωριά των.

— Συνέθη κανέν δυστύχημα; ήρώτησε κάποιος περαστικός με ίρλανδικήν προσφοράν.

— Ένα άμάξι άναποδογύρισε: βοηθήστε με να τό σηκώσω, σας παρακαλώ.

— Ω! δέν έχω καιρόν: τό τελευταίο βαποράκι δια την Νέαν Υόρκην θα φύγη σε λίγο και κινδυνεύω να τό χάσω.

Και ο Ίρλανδός άπεμακρύνθη: ο Μονταρέ έμεινε μόνος και ήρχισ να συναισθάνεται την θέσιν του.

— Δέν είμπορώ να σας περάσω τον ποταμόν κολυμβώντας! είπεν ο Μονταρέ εις την συνοδόν του

— Και έγώ επίσης δέν είμπορώ να τό κάμω!

— Τότε τί να κάμωμεν; να έπιστρέψωμεν εις της κυρίας Ούλλιαμς;

— Όπως τόσον έπιθυμείτε να έπανίθετε την Άραβέλλαν;

— Έγώ; έφώνησεν ο Μονταρέ, προσπαθών να έπιδιορθώση την άμαξαν. Θα όμολογήσετε, βέβαια, δεσποινίς Λόουελ, ότι ή στιγμή είναι πολύ άκατάλληλος, δια να σκεφθώ την γυναίκα έκαίνην. Ίδού, τά άλογα έσηκώθησαν: αλλά, έφ' όσον δύναμαι να άντιληφθώ σεά σκοτεινά, τό τιμόνι της άμάξης έχει σπάσει και επίσης ένας τροχός της. Άς κυτιάζωμεν, ίσως ύπάρχει έδω κοντά κανένα τοιφλίκι... Πώς; κανένα; είναι λοιπόν έρημος ή Άμερική σας;

Ο Έρρίκος ήρχισ τότε να φωνάζη εις όλας τās γλώσσας, που ήξευρεν.

Έδίδισαν όλίγα βήματα. Αίφνης, φωνές άκεις ήρχισ να διαφαίνονται δια μέσου των φυλλωμάτων.

— Αν' έδώ! αν' έδώ τό φως! έφώνησεν ο μηχανικός.

— Μπιά! τί θόρυβος είναι αυτός; ήρώτησεν εις Γερμανός, προβάλλον όπισθεν ενός θάμνου.

Ο Έρρίκος δέν ήξευρε την γλώσσάν του, άλλ' ή Μαίρη την όμίλει κάλλιστα. Του έξήγησε τό δυστύχημά των και παρεκάλεσε τον άνθρωπον να τούς οδηγήση εις κάποιον πανδοχείον γειτονικόν.

Ο Γερμανός άκείνος ήτο ιδιοκτήτης ενός ζυθοπωλείου, από έκείνα, τά όποια βλέπει τις μμωνωμένα εις τό περίχωρα της Νέας Υόρκης. Τους προσέφερε, λοιπόν, φιλοξενίαν, μέχρις διου παρέέλθη ή θύελλα. Η άμαξη άφώθη καθ' όδόν, τά άλογα όμως τά έτοποθέτησαν κάτωθεν ενός ξυλίνου στεγάσματος.

Όταν έφθασεν εις τό ζυθοπωλείον ή μίς Μαίρη, της όποιας τά ένδύματα ήσαν καταβρογμένα, έξητήσεν από τον ζυθοπάλην να άνάψη φωτιάν: αυτός είχεν όρεξιν να κοιμηθί και δέν έφάνετο πολύ πρόθυμος εις τός έπιθυμίας της Άμερικανίδος. Οδχ ήτιον, όταν ή μίς Λόουελ του όμίλησε με την γλώσσαν των δολλαρίων, έκείνος έξύπνησε τελείως και ήρχισ να φαίνεται προθυμότερος: τοίς έφερε μίραν, ζαμπόν και άλλα φαγητά πρόχειρα.

(άκολουθεί)

Η ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΤΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ

(συνέχεια απαντήσεων)

Ο φίλιτος Περίθιος, εν τινι των προτέρων τευχών του 'Απ' Όλα', πολύ δικαίως και ορθώς προσέβη εις έμμοσον έλεγχον άτόκου, από τινος έπισυμβαιόντος, εξ άγαθής, πάντως, προαιρέσεως, θύγοντος όμως θρησκευτικήν τελευτήν και ιστορικώς παραδόσεις, ετινες όφειλονται να είνε σεβασταί.

Επί τή βάσει επιστολικών διατάξεων, ή Εκκλησία έθέσπισε τά ύπερ των κειοιμημένων μνημόσυνα, αύτη αύτη τελευτή έτήσιον μνημόσουν εν Σαββάτω της Απόκριου ύπερ των άπ' αιώνος εδωσβώς τελευτησάντων, των μη τυχόντων, διά διαφόρους λόγους, ίδιων μνημοσύνων. Ο όρισμός, λοιπόν, του τοιούτου κοινού μνημοσύνου, τό όπεσον άναμνησκει ήμιν τά νεκρία των άρχαίων, φαίνεται, ότι ή Εκκλησία θεωρεί τά μνημόσυνα Ιερά και έπιβαλλόμενά πως πανί Χριστιανώ, άπωλέσαντι προσφιλέσ όν. Καί' άκολουθίαν, ούδεις δικαιούται, έστο και πόρρωθεν, να προσβάλλη αύτά, άναγρופן, ότι, άντι των, καί' αύτόν περιε των νομιζόμενων, μνημοσύνων, πράττει άγαθήν πράξιν, προσερχόμενος άρωγός εις φιλανθρωπικόν ίδρυμα, συσσίτιον ή άλλο. Και τοῦτο δεί ποιείν, κἀμείνο μη άφίεναι.

Τά μνημόσυνα γίνονται την τρίτην από του θανάτου ήμέραν, δεσ και τρίτην λέγονται, την ένάτην, δε εννεαήμερα λέγονται, την τεσσαρακοστήν, δεσ και τεσσαρακοστήμερα λέγονται. Και παρά τοίς άρχαίοις τό αύτό εγενετο. Έτελοῦντο μνημόσυνα έπισης την τρίτην ήμέραν από της ταφής, τρίτα (ένταφια), άτινα συνίσταντο εις πένθιμον δαίπνον (περίδειπνον), προσφερόμενον εις τον νεκρόν, την ένάτην, ένατα, την τριακοστήν, τριακάς ή τριακάδες, και μετά παρέλευσιν έτους από της ταφής ή από της γεννήσεως του θνητού, δεσ και έτήσια έλεγοντο, ή, ως άνωτέρω έπομεν, τελούμενα ύπερ πόλεων, νεκρία. Κατά τά μνημόσυνα ταῦτα έγίνοντο και θρησκευτικά τελευτά, θεσία, και κατεσκευάζετο είδος γλυκύματος εκ γάλακτος, μέλιτος και ύδατος, μέλικρατον, όπερ έχοντο επί του τάφου. Τό τελευταίον δε τοῦτο δέν άναμνησκει τά κόλλυβα; Τά κόλλυβα, άλλα ταῦτα δέν φέρουσιν εις τον του ήμων, τα περιών πρό σιχων ό λόγος, πένθιμα δαίπνα των άρχαίων, άφου ταῦτα αντικατέστησαν τραφήν, διά του γεγομένου θαύματος παρά του Μεγαλομάγτρος Θεοδώρου του Τήρωνος, όπερ έορτάζει ή Εκκλησία εν πρώτῳ Σαββάτῳ των νηστειών, ως φέρουσιν άνάινα εις τον ναόν ήμων αι σήμερον εις πολλακού τελούμεναι μακαρία, ή και ό προσφερόμενος και παρ' ήμιν εν διευρυτής μετά οίνου μετά την νεκρώσιμον άπολουθίαν ή και μετά την ταφήν;

Άλλά και περί των επί των νεκρών καταθεμένων στεφάνων εξ άνθέων έπικραται παρά τοίς πολλοίς ή ιδέα, ότι τά καί' αύτάς προήλθον εξωθεν και ότι είνε συνήθεια όθνεία. Δέν έχει αύτως. Οι άρχαίοι, λαός επί ύπαρόχῳ φιλοκαλίε διασρέψας, δέν έκάλυπτον τους νεκρούς (*), άλλα μετά τον θάνατον περιποιούντο αυτούς και άκόσμου, μάλοτα την κεφαλήν διά στεφάνων εξ άνθέων της έποχής, ή και διά χρυσών τοιούτων έπι, ως καταφαίνεται και εκ των λόγων του Κρέοντος προς την Άντιγόνην παρ' Εδριπίδῃ (Φαινίσσας, 1637):

Ός εν νεκρόν τόνδ' ή καταστέφαν άλλῳ ή γή' κάλυπτων κελ.

Εκ τούτων δήλον, ότι και ή κατάθεσις των στεφάνων είνε έθιμον ήμέτερον και ουχι όθνειον, και έπομένως σεβαστόν και ουχι περιφρονησεως άξιον, έθιμον προσερχόμενον παρ' άκραιων, ετινες καί' έξοχήν τους νεκρούς άτίμων και Ιεσβον.

Διά ταῦτα πάντα, άκαστος, βεβαίως, είνε έλεύθερος και καθήκον έχαι Ιερον να προσερχηται

επίκουρος εις φιλανθρωπικά ίδρύματα, μολονότι και οι εν των Ιεροπραξιων άσπραξεις των ναών χρησιμεύουν προς φιλανθρωπικούς σκοπούς και συντήρησιν των εκπαιδευτηρίων των Κοινοτήτων, εις ός οι ναί άνήκουσιν, άλλ' όφείλει να προσεχη όπως μη λαληθώτως δλωσ και έλευρε ή καρδίε προσκόπη εις Ιεράς παραδόσεις και Ιερά θέσμισ, διότι τοῦτο, άίφνης, άράτω, πολλάκις θ' άναγκάζηται ν' αναφανή τό του προφητιάντικος: 'Ελέησόν με, ό Θεός, κατά τό μέγα έλεος σου, και κατά τό πλήθος των οικτιρητών σου έξάλειψον τό άνόμημά μου'.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Πολύ άπαισιόδοξος ό άγαπητός Περίθιος. Φοβεΐται μήπως και οι γάμοι και αι βαπτίσεις αντικατασταθούν διά της παρούχης δωρεών εις τα συσσίτια και χάσμ. . . τά κουφέτα και τά μαρτυριακά! Άλλά δέν είνε έτσι. Διότι οι στεφανοι και τα μνημόσυνα, άποτελούντες αυτόχρονη κειοδοξίαν, συνοδεύουσιν τους βροτούς ακομη και πέραν του τάφου, δύνανται — όπως και έγενε — να άποσκορακισθούν, και μάλοτα εις τοιαύτας περιστάσεις, καθ' ός ό μόν πλησίον μας έχει άνάγκην και αύτου του έπιουσίου άρτου, ενφ' ό νεκρός. . . Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιον και διά τά μυστήρια του γαμου και της βαπτίσεως.

Όλίγον έλειψε να μάς πῆ ό κ. Περίθιος, ότι μίαν ήμέραν θα ίδωμεν εις τάς έφημερίδας, ότι ό κ. Χ., άντι να άγοραση τό άγαπητόν 'Απ' Όλα', προσέφερον εν γρόσιον ύπερ της σούπας του Άγίου Κωνσταντίνου!

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ο λόγος, διά τον όποιον γίνονται αι προς τά διάφορα φιλανθρωπικά σωματεία δωρεαί, δέν πρέπει να άποδοθη ουτε εις την διά νεωτερισμόν άνατροπήν των θρησκευτικών παραδόσεων, ουτε εις την Ισχυράν τάσιν προς φιλανθρωπίαν. Ούτος είνε απλώς ό ύπερ των περιστάσεων έπιβαλλόμενος, δηλ. οικονομικός. Διότι, ή δ' όλιγίστων χρημάτων, εν συγκρίσει προς την διά τά μνημόσυνον απαιτούμενην δαπάνην, γινόμενη προσφορά, έπιτός της οικονομίας, είνε και επιδεικτικώτερα.

Δυστυχώς, αυτός είνε, κυρίως, ό λόγος, υπό του όποιου εμφορούνται σχεδόν πάντες οι προβαίνοντες εις τοιαύτας δωρεάς.

Άσυγκρίτως προτιμώτεραί θα ήσαν, βεβαίως, αι άντι μνημοσύνων τοιαύται προσφοραί, λαμβανόμενων ύπ' όφαι μάλοτα των σημερινών περιστάσεων, άλλ' είν αυται έγίνοντο καί' άλλον τινά τρόπον.

Β. Π.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ 'ΑΠ' ΟΛΑ

Η δ. Ζωή Μελανδινού ένεγράψεν εις δεύτερον κατάλογον:

την δ. Ανδρομάχην Γρηγοριάδου (έν 'Επιδάμει),
' > 'Αρίστην Βέικου

Η δ. Έλλη Κ. Σουλβέστρου, εις τέταρτον κατάλογον:

την κ. Κορηλιάν Α. Βασιλειάδου, χημικόν (Πέραν).
Ο κ. Λεωνίδας Γ. Γιασημακόπουλος, εις τρίτον κατάλογον:

την δ. Δέσποιαν Ι. Κονταροδά (Πέραν).

Τά καλλίτερα κρασιά,
τά εύγευστότερα ρακιά,
ώς και τό περιώνυμον ήδύποτον:
<Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου>
εις τάς άποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
έν Γαλατι, Θεσσαλονίκη, 88—90. Τηλέφ. 1106.

Τό κατάστημα νεωτερισμών
<ΝΕΣΤΕΡΕΝ>
ΚΑΣΗΜ ΖΑΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ και Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

μετεφέρθη εις την όδον Βακτσέ Καπου, κάτωθι του Δζεκάλ βέη χάν, 18, έναντι του 'Ορόση Μπάκ. Πλουσία συλλογή ύφασμάτων μαλλίων και μεταξωτών. Άφίξεις πρόσφατοι όλων των γούστων, Τιμαί ότεν συναγωνισμοῦ. Μία έπίσημης άρκελ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Έθνική Σχολή Γλωσσών και Έμπορίου. — Οι έφπειται τελειόφοιτοι: Ιωάννης Α. Άπστολίδης, Δημοσθένης Κ. Άσπέρης, Άβραάμ Μ. Βασιλειάδης, Κάριλος Β. Βέρνις, Δημήτριος Σ. Δελφός, Πολυχρόνιος Ν. Δημόπουλος, Γεώργιος Α. Διαμαντίδης, Άθανάσιος Π. Ζαχαριάδης, Εδύγγελος Γ. Καϊμάκης, Μάρκος Π. Καλφός, Κωνσταντίνος Α. Κρητικός, Άθανάσιος Ν. Λακιδης, Μιχαήλ Β. Μάρκος, Σμεών Κ. Μιτριέλλης, Κωνσταντίνος Β. Μιμηόπουλος, Πέτρος Μ. Μορφιάδης, Μιχαήλ Π. Ναθαναήλ, Χρήστος Κ. Νικηφοράκης, Γεώργιος Π. Παπακαλλίδης, Ιωάννης Ε. Σαραντιδης, Ιωάννης Α. Σπινδώρης, Σάββας Κ. Τατόγλου, Νεακλής Α. Τριανταφυλλίδης, Παναγιώτης Γ. Τσολακίδης, Ιωάννης Σ. Φιλίππιδης, Βασίλειος Σ. Χαραλαμπίδης, Μιχαήλ Γ. Χαραλαου και Νικόλαος Μ. Χρηστίδης.

Έθνικόν Ορφανοτροφείον των Αρρένων. — Προσέφερον ύπερ των ορφανών: ή οικογένεια Ιωάννου Γ. Χατζοπούλου γρ. 1000 άντι διανομής κολλύβων επί τῳ τεσσαρακοστήμερῳ μνημοσύνη του άειμνήστου συζύγου και πατρός αυτών, και ό κ. Ρωμάνος Ρωμανίδης, του έμπορικου οικου Προδρόμου Ιωσηφίδου και Σας, περι τάς 30 όκ. ξυνογάλακτος.

Σούπα Άγίου Κωνσταντίνου και Άστεργα Ορφανά του Πέραν. — Προσέφερον διά του άγιου Σταυρουπόλεως οι κύριοι: Γεώργιος Άθανασιάδης γρ. 200 ύπερ της σούπας, άιώνυμος 100 και Άναστ. Ιωαννίδης ανά 200 ύπερ της σούπας και των άστεργων ορφανών.

Συσσίτιον Χαλκηδόνας. — Άνώνυμος προσέφερε διά της κ. Σοφίας Φιλίππιδου γρ. 1000.

Συσσίτιον Φαναρίου. — Προσέφερον εις την Μ. Πρωτοσυγκελλίαν: ό κ. Τσομλεκτσόγλης γρ. 700, άνώνυμος Τράπεζα 500, ή έπιτροπή Άγίου Γεωργίου Πατησά 50, ό κ. Γούναρης Ρωμανός 800, τά τέμνα της Εύφροσύνης Κασοράνου 500 και ό κ. Νασήμ Μλοχόρ Μπεραχιά 100.

Συσσίτιον Βαλατά. — Διά της Μ. Άρχιεπισκοπίας προσέφερον οι κύριοι: Άδελφοί Δουκτόγλου γρ. 80, Μιχ. Παπαδόπουλος 100, Θεολ. Καλεμτζάκης 20, Παναγ. Κεραμιδάς 100, Πέτρ. Καλφόπουλος 50, Άνδρόν. Βλαστός 200, Χρήσ. Εδθυμάδης 100, Γρηγ. Εδθυμάδης 50, Άδελφοί Κιουτσού Ουστάογλου 100, Ν. Χαραλαμπίδης 200, Γεώργ. Σαβαστίκογλου 100, ή εκκλησιαστική έπιτροπή Χάσκιολ 57 και Χρ. Γαϊπάτης 100.

Άστυον των Έγκριταλειμένων Παίδων εν Ξυλοπόρτῃ. — Προσέφερον: ή Α. Θ. Π. ό Ολιουμ. Πατριάρχης κ. Γερανόσ γρ. 500, οι κύριοι Παρ. Δημητρίου και Σα 300, Φιλ. Άσδζόγλου 300, Νικ. Γεωργόπουλος 800, και Γρηγ. Σουβαδζόγλου, Ιωσήφ Εδωγγελίδης, Νικόλαος Παπαδόπουλος και Καραμπέτ Δζαμουζιάν ανά 100.

Η έπιτροπή, έρειδομένη εις τά φιλογενή και φιλανθρωπα αισθήματα των όμογενών, παρακαλεί αυτούς, Ινα συνδράμωσιν αύτην διά του όβολου των και συντελέσωσιν εις την πρόσληψιν περισσοτέρων εν των εις τάς όδους περιφερομένων γυνών και άστέγων ορφανών.

Καθήκον αύτης άπαράτητον θεωρεί ή έπιτροπή, Ινα έμφράση και δημοσίε τάς εύχαριστίας της εις τον διαπρεπή όμογενή Ιατρον κ. Λεωνίδαν Καραμασούναν και εις τον όδοντοϊατρον κ. Δημ. Μουράτογλου, οι όποιοι Ιίαν προθύμως ανέλαβον να προσφέρουν τέκνικα εις τά ορφανά την επιστημονικήν των συνδρομήν.

Δοκιμάσατε τό περίφημο μπουρέκιο του
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΠΟΖΙΟΥ
έν Γαλατι, πλατεία Καρανιοί.

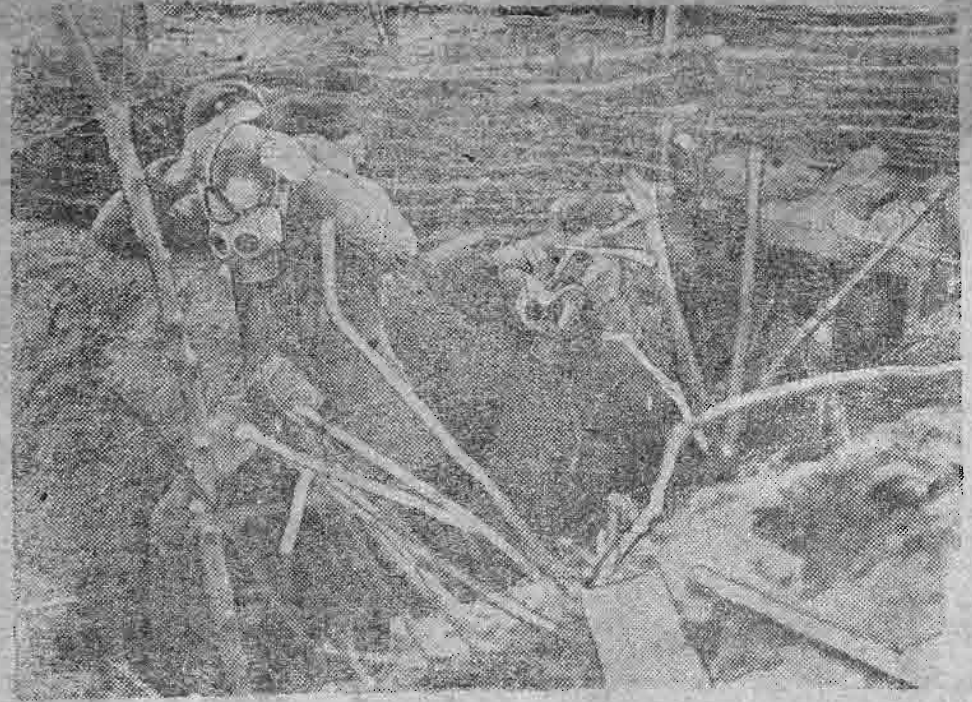
Τό κατάστημα έπίσης φημίζεται διά τά άπαράμιλλα γλυκύσματα, γαλακτερά, παγωτά και γισοῦρτι, όλα κατασκευασμένα με τά καλλίτερα, τό ιωπότερα και τό εκλεκτότερα ύλικά. Όποιος τρώγει τά γλυκύσματα του Άναστασίου Μπόζιου, δέν φρεβείται να τον πειράξη ποτέ τό στομάχι του.

Έφθασαν εις τό κατάστημα
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλη όδός Πέραν, 188,
παραπλεύρως του Τοματιάν,
10,000 ύποκάμισα και ζεφύρια δι' ύποκάμισα.

(*) Ίσως τοῦτο ένθυμηθείσα ή την ύπερ έκδοθείσαν Τυπικήν διάταξιν των εν τῳ Πατριαρχικῳ και τοίς εν τῳ Άρχιεπισκοπῃ ναίσις τελομένων κηδειών και μνημοσύνων συντάξασα έπιτροπή, παρά την πρό τριών έτών έκδοθείσαν πατριαρχικήν άγκυλίαν, θεωρεί άμαλύπτους τους νεκρούς, όριζουσα, όπως της έκφορας προηγηται τό κόλυμμα του φερέτρον και καταλαμβάνη τιμητικήν θεσιν εν τῳ νάρθηκι του ναού.

Αυστροουγγρικοί σκαπανείς, καταλαμβάνοντες έχθρικήν θέσιν, Έμπρός ό τηλεφωνητής αναμένει διαταγάς.

Έπί τω συνθήματι, ότι ό έχθρός χρησιμοποιεί άσφυκτικά άέρια, οι στρατιώται φορούν τας προφυλακτικάς προσωπίδας των.

ΕΥΘΥΜΑ

Φρασολογία.

- Φίλοι μου, σός αναγγέλλω, ότι ή οικογένειά μου ηδύησε κατά έν πρόσωπον.
- Είναι άγόρι ή κορίτσι;
- Ούτε τό έν ούτε τό άλλο, είναι ή . . . πεθερά μου.

Τά μάτια.

Ό λόγος περί ένός οφθαλμοιάτρου, ό οποίος έκαμε περιουσίαν από την επιστήμην του.

- Έχει δέκα χιλιάδες λίρες!
- Δέν είναι παράξενον, κάθε έπισκοπής του γιατρού αυτού έκόσμησε γιά τους άρρώστους του τό φώς των ματιών των.

Άπόδειξις.

- Και έχεις έμπιστοσύνην σ' αυτή τή μάγισσα;
- Βέβαια, μου είπεν όλο τό παρελθόν μου.
- Πώς;
- Να, μόλις την έπλησίασα, μεν είπε: κύριε, έφάγατε σήμερα σκόρδα. Και είχε δίκαιον.

Έναντιον τής διαίτης.

Η πελάτις.—Σεις μου διαγορεύσατε, γιατρέ μου, τ' άλμυρά. Πώς μου δίδετε τώρα να χωνέψω μιά τόσο άλατισμένη φακούρα;

Είς τό χαρτοπαίγνιον.

Κάποιος εδάνεισεν είς ένα παικτήν ένα πεντάλιρον. Μετά τινά λεπτά τόν έρωτά:

- Τι γίνεται αυτό, ποῦ ουδῶσα; έγένησε;
- Βέβαια, λέγει ό χαρτοπαίκτης, εισάγων τό χέρι στην τσέπην και έξάγων δύο είκοσαγράσια: έγένησεν αυτά. . ., μα ή μητέρα πέθανε. . .

Είς τας έξετάσεις.

Ό διδάσκαλος.—Μία όλά πόσα δράμια έχει;
 Ό μαθητής.—Τριακόσια δράμια, κύριε.
 Και είς παντοπόλης έκ του άκραστηρίου—
 Νά ένα καλό παιδί. Θά ηρωπαθήσω να τό πάρω από μαγαζί μου.

Τά βασανιστήρια.

Ό μικρός.—Η βίβλος τής τροχού ήτο γνωστή είς την έποχήν του Μωσαίου;
 Ό πατέρας.—Βέβαια, παιδί μου, βίβρα από πολύν καιρό έπενοήσαν τό ήτίονο.

ΔΥΟ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

Δύο φαλακροί καυχῶντο πιάσαν μεν μέρα και μαλόνασε, θυροῦν, γιά τόν άέρα: ποίος άπ' τους δύο ν' άρπάξη ένα κομμάτι, ποῦ έγυάλιζε στο πρότω μοναπάτι. Μπόμ και μπούμ! κινυοῦνται τώρα στα σωστά τους και τραλίζουν τά γεροντικά μυαλά τους. Τέλος, πιαθ' θραους ό πρώτος άπ' τόν άλλο, τόν ένίησος κ' άρπάξε τό ριγάλο. Μά δέν άρρησαν ό κοῦφος να γνωρίση, πώς ή τύχη του τόν είχεν άπατήσει, γιάτι μάθαιτε, τό εύρημα ήτο κτένι και ό φίλος μας δέν είχε ούτε γένι.

I. Γ. ΝΟΜΙΚΟΣ

Διά Παθολογικά και Παιδιατρικά νοσήματα ό Ιατρός του Νοσοκομείου Έρεμία και του Άσύλου των Μητέρων

Γ. ΜΟΣΧΟΣ

δέχεται έν τή οικίᾳ αυτού, Τσαλάρμπαση, Κερσεσολῆς, 27, καθ' έκάστην, από τας 2—4 μ. μ. Τους άπόρους δωρεάν, έν τῷ Νοσοκομείῳ, Τρίτην και Πέμπτην 9—10 π. μ.

Γνήσιοι σίνοι και σίνοπενυμάτωδη ποτά, προελευσέντος Γανοχώρων, είς τιμάς συγκαταβατικάς, εύρίσκονται είς τας φημισμένας άποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

έν Γαλατῷ, Φαρμακείον, 103.

Όποιος θέλει τήν ύγιαν του, ές τή προκλήση.

ΣΤΙΧΟΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Τη δ. Ε.

Όταν μου λέν σέ λεύκωμα κ' έγώ να γράψω κεί, νομίζω, δει μου ζητούν θυσίαν βαρυτάτη, γιάτι δέν είναι πειθ' σκληρόν, παρά να σ' αναγκάζουν να ήης όσα δέν σκέπτεσαι και όσα δέν ταιριάζουν περι τής εδφύρας των και ωραιότητός των. . .

Να γίνης ψεύτης, φίλος των, ή αληθής, έχθρός των! Μ' άς είναι πειθ' / προς χέριν σου αυτά θε να τ' άφήσω κ' ως άλλοι, του λευκώματος δυό φύλλα θα γυρίσω και θα σοῦ πῶ. . . Μά τί να πῶ; Μιάν ώρα συλλογιεῖμαι κεί να βρω! Μά τί να βρω; Έμπρός λοιπόν! ές δοῦμε!

Νά πῶ πῶς είσαι εἴμορφη; σοῦ τόπαν τόσοι άλλοι! να πῶ πῶς είσαι άσχημη; θάναί ψευτιά μεγάλη! να πῶ πῶς είσαι έξυπνη; πνεῦμα να πῶ πῶς έχεις; έχεις πολύν και είς αυτό, φρονῶ, πῶς δέν προσέχεις! χαριστάτην να σέ πῶ; οῦφ! τόβρα πειθ'! σπολλάτη! δέν ξεύρεις πῶς κατήνησε και τό «χαριστάτη» να τό κολλοῦν σέ κείθε μιά άσχημοῦρα ήδη! ή Χέρις πειθ' κατήνησε τής άσχημίας φτιασίδι! λάσμιαν λευκότητα να πῶ πῶς έχεις; είδα κ' αυτό τό ψέμα μέσα δῶ, σέ μιά άκροστιχίδα, κ' έγύλασα, καθῶς και σὺ θα γύλασες μ' εκείνον, ποῦ σ' έφκειαξ' άσπρη, κάτασπρη, σάνλαομον, σάνκρίνον! να πῶ πῶς είσαι άγγελος; μα πῶναι τά φτερά σου! να πῶ πῶς είσαι ποταμός τής Θεάκης; γιά φαντάσου! να πῶ πῶς είσαι γιασεμί ή μυροβόλον ίον; σπίνος, καλιάνδρα, άηδών, κοιτίφι ή στρουθίον; άστρον, σελήνη, ποταμός, θάλασσα, δάσος, όρος; να πῶ πῶς σέ ήγάπησεν ό κόσμος παραφύρωε; πῶς είσαι ρόδον, μενεξές και τόσα κολοκύθια; Αυτά είν' όλα ψεύματα και μιά είν' ή αλήθεια: ό άνθρωπος είν' άνθρωπος, τό ρόδον είναι ρόδον και τά λοιπά είν' άνοσταίς και λόγια των τριόδων!

Γι' αυτό κ' έγώ — και επειδή ή ζέστη ή μεγάλη κ' ή νύχτα και οι κόνωπες μου παραφέρουν ζάλη— άνάνδρωε έργον προσφιλοῦς, ως τοῦτο, παραιτοῦμαι και μόνον ποῦ μουντζούρωσα τά φύλλ' αυτά λυποῦμαι!

Α. Π. Τ.

ΠΡΟΛΟΥΝΤΑΙ έπιπλα έπιστοχίου, ήτοι: τραπέζια μορμόρινα, καθέκλαι, τραπεζομάνδηλα, κιάτα διαφόρων ειδῶν, μαχαίροπύρωνα, δίσκοι και διάφορα άλλα αντικείμενα. 105

ΚΡΑΣΟΕΥΔΑ εύγευστα και δριμύτατα

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίστην, Χαράλ-μπαση, έριθρ. 52 — Κολιωντῆ-κουλοτῆ, έρ. 9.